

[← назад на главни сајт Светосавље.орг](#)

БОГОСЛУЖБЕНИ ТЕКСТОВИ

ПРОЈЕКАТ САЈТА СВЕТОСАВЉЕ.ОРГ

[СВЕШТЕНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [ЦРКВЕНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [НОТНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [ДОМАЋЕ КЊИГЕ](#) ▾

[НАСЛОВНА](#) » [Свештене књиге \(Свето Писмо\)](#) » [Свето Писмо Старога и Новога Завјета – Библија](#)

[« ПРЕТХОДНА СТРАНА »](#) [1](#) [2](#) [3](#) ... [10](#) [СЛЕДЕЋА СТРАНА »](#)

[ћирилица](#) | [latinica](#)

13. септембар 2018.

Свето Писмо Старога и Новога Завјета – Библија

[« САДРЖАЈ »](#)

ПРВА КЊИГА САМУИЛОВА КОЈА СЕ ЗОВЕ И ПРВА КЊИГА О ЦАРЕВИМА

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#)
[11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [17](#) [18](#) [19](#) [20](#)
[21](#) [22](#) [23](#) [24](#) [25](#) [26](#) [27](#) [28](#) [29](#) [30](#)
[31](#)

1. *Анина молитва и услишење. Самуилово рођење и посвећивање заслужбу светињи.*

1. Бијаше један човјек из Раматајим-Софима, из горе Јефремове, којему име бјеше *Елкана, син Јероама, сина Елива, сина Това, сина Суфова, Ефраћанин. [*1 [дн 6](#), [11](#), [12](#), [19](#), [20](#).]

2. И имаше двије жене, једној бјеше име Ана, а другој Фенина; и Фенина имаше дјецe, а Ана немаше дјецe.

3. И иђаше тај човјек сваке године из својега града да се поклони и принесе жртву Господу над војскама у *Силом; а ондје бијаху два сина Илијева, Офније и Финес, свештеници Господњи. [*ИНав [18](#), [1](#).]

4. И један дан кад Елкана принесе жртву, даде Фенини, жени својој, и свијем синовима њезинијем и кћерима њезинијем по дио;

5. Ани пак даде два дијела, јер љубљаше Ану, а њој Господ бјеше затворио материцу.

6. И противница је њезина врло цвијељаше пркосећи јој што јој Господ бјеше затворио материцу.

7. Тако чињаше Елкана сваке године, и Ана хођаше у дом Господњи, а она је цвијељаше, те плакаше и не јеђаше.

8. А Елкана, муж њезин, рече јој једном: Ана, зашто плачеш? И зашто не једеш? И зашто је срце твоје невесело? Нијесам ли ти ја бољи него десет синова?

9. А Анауста, пошто једоше и пише у Силому; а Илије свештеник сјеђаше на столици на прагу дома Господњег.

10. И она тужна у срцу, помоли се Господу плачући много.

11. И завјетова се говорећи: Господе над војскама! Ако погледаш на муку слушкиње своје, и опоменеш ме се, и не заборавиш слушкиње своје, него даш слушкињи својој мушко чедо, ја ћу га

О БОГОСЛУЖЕЊУ

Заједничко богослужење Православној Цркви има се кроз читање и појање истинито учење Христово верни подстакну на молу покајање, а кроз лица и ј се представе спољашњи свештене историје који с нашег спасења савршени тако и после Рођења Хри

НАЈНОВИЈЕ

Царски Часови на Све Велики Петак

4. априла 2020.

Правило за читање Ап Канона

14. јануара 2019.

Типик

10. јануара 2019.

Триоди

10. јануара 2019.

Србљак

10. јануара 2019.

Приватност - Услови

- дати Господу докле је год жив, и *бритва неће пријећи преко главе његове. [*4 Мој 6, 5.]
12. И кад се она дуго мољаше пред Господом, Илије мотраше на уста њезина.
13. Али Ана говораше у срцу својем, уста јој се само мицаху, а глас јој се не чујаше; стога Илије помисли да је пијана.
14. Па јој рече Илије: Докле ћеш бити пијана? Отријезни се од вина својега.
15. Али Ана одговори и рече: Нијесам пијана, господару, него сам жена тужна у срцу; нијесам пила вина ни силовита пића; него *излијевам душу своју пред Господом. [*Пс 62, 8.]
16. Немој једначити слушкиње своје с неваљалом женом; јер сам од велике туге и жалости своје говорила досад.
17. Тада одговори Илије и рече: Иди с миром; а Бог Израиљев да ти испуни молбу за што си га молила.
18. А она рече: Нека нађе слушкиња твоја милост пред тобом! Тада отиде жена својим путем и једе, и лице јој не бјеше више као прије.
19. И сјутрадан уранише, и поклонише се Господу, и вратише се и дођоше кући својој у Рамат. И Елкана позна Ану жену своју, и *Господ се опомену ње. [*1 Мој 30, 22.]
20. И кад би вријеме пошто Ана затрудње роди сина, и нађе му име Самуило, јер, рече, испросих га у Господа.
21. Потом пође онај човјек Елкана са свијем домом својим да принесе Господу годишњу жртву и завјет свој.
22. Али Ана не пође, јер рече мужу својему: Докле одојим дијете, онда ћу га одвести да изиде пред Господа и остане ондје до вијека.
23. И рече јој Елкана, муж њезин: Чини како ти драго; остани докле га не одојиш; само да хоће Господ испунити ријеч своју. И тако жена оста; и дојаше сина својега докле га не одоји.
24. А кад га одоји, одведе га са собом узевши три телета и ефу брашна и мијех вина, и уведе га у дом Господњи у Силому; а дијете бијаше још мало.
25. И заклаше теле и доведоше дијете к Илију.
26. И она рече: Чуј, господару! Како је жива душа твоја, господару, ја сам она жена која је стајала овдје код тебе молећи се Господу.
27. Молих се за ово дијете, и испуни ми Господ молбу моју за што сам га молила.
28. *Зато и ја дајем њега Господу; докле је год жив, да је дат Господу. И поклонише се ондје Господу. [*1 Сам 1, 11.]

2. *Анина захвална пјесма. Пакост синова Илијевих; објављивање суда.*

1. И Ана се помоли и рече: *Развесели се срце моје у Господу; подиже се рог мој у Господу; отворише се уста моја на непријатеље моје, јер сам радосна ради спасења твојега. [*Лк 1, 46-55.]
2. Нема светога као што је Господ; јер нема другога осим тебе; и нема *стијене као што је Бог наш. [*1 Мој 49, 24; 5 Мој 32, 18.]
3. Не говорите више поносито, и нека не излазе из уста ваших ријечи охولة; јер је Господ Бог који све зна, и он удешава намјере.
4. Лук јунацима сломи се, и изнемогли опасаше се снагом.
5. Који бијаху сити, наимају се за хљеб; а који бијаху гладни, нијесу више; и нероткиња роди седморо, а која имаше дјеце, изнеможе.
6. *Господ убија, и оживљује; спушта у гроб, и извлачи. [*5 Мој 32, 39.]
7. Господ сиромаша, и богати; понижује, и узвишује. [*Пс 75, 8.]
8. *Сиромаша подиже из праха, и из буњшпта узвишује убогога да га посади с кнезовима, и даје им да наслиједе пријесто славе; јер су Господњи темељи земаљски, и на њима је основао васељену. [*Пс 113, 7, 8.]
9. Сачуваће ноге милијех својих, а безбожници ће умукнути у мраку; јер својом снагом неће човјек надјачати.
10. Који се супроте Господу, сагрће се; на њих ће загрмјети с неба; Господ ће судити крајевима земаљским, и даће снагу Цару својему, и узвисиће рог Помазанику својему.
11. Потом отиде Елкана у Рамат кући својој, а дијете служаше Господу пред Илијем свештеником.
12. А синови Илијеви бијаху неваљали, и не знадијаху за Господа.
13. Јер у тијех свештеника бјеше обичај према народу: кад ко приношаше жртву, долажаше момак свештеников док се кухаше месо с виљушкама трокраким у руци,
14. И забадаше у суд, или у котао, или у таву, или у лонац, и што се год набоде на виљушке узимаше свештеник. Тако чињаху свему Израиљу који долажаше у Силом.

Google search

15. Тако и прије него би *запалили сало, дошао би момак свештеников, те би рекао човјеку који приношаше жртву: Дај месо да испечем свештенику, јер ти нећу примити меса кухана, него сирово. [*3 Мој 3, 3-5.]
16. Ако би му тада човјек одговорио: Нека се прво запали сало, па онда узми што ти год душа жели, он би рекао: Не, него дај сада; ако ли не даш, узећу силом.
17. И гријех онијех младића бијаше врло велик пред Господом, јер људи не мараху за принос Господњи.
18. А Самуило служаше пред Господом још дијете у оплећку ланеном.
19. А мати му начини мали плашт и донесе му, и тако чињаше сваке године долазећи с мужем својим да принесе жртву годишњу.
20. А Илије благослови Елкану и жену његову говорећи: Господ да ти да порода од те жене за овога којег је дала Господу! И отидоше у своје мјесто.
21. И Господ походи Ану, и она затрудње и роди три сина и двије кћери. А дијете Самуило *растијаше пред Господом. [*Лк 1, 80.]
22. А Илије бијаше врло стар, и чу све што чињаху синови његови свему Израиљу, и како спаваху са *женама које долажаху гомилама на врата шатора од састанка. [*2 Мој 38, 8.]
23. И говораше им: Зашто то радите? Јер чујем зле ријечи о вама од свега народа.
24. Немојте, дјецо моја; јер није добро што чујем; отпађујете народ Господњи.
25. Кад човјек згријеш човјеку, судиће му судија; али кад ко згријеш Господу, ко ће молити за њ? Али не послушаше оца својега, јер Господ шћаше да их убије.
26. А дијете Самуило растијаше и бијаше *мио и Господу и људима. [*Лк 2, 52.]
27. Тада дође човјек Божји к Илију и рече му: Овако вели Господ: Не јавих ли се дому оца твојега кад бијаху у Мисиру у кући Фараоновој?
28. И *изабрах га између свијех племена Израилевијех себи за свештеника да приноси жртве на олтару мојем и да кади кадом и носи оплећак преда мном, и дадох дому оца твојега све жртве огњене синова Израилевијех? [*4 Мој 18, 7.]
29. Зашто газите жртву моју и принос мој, које сам заповједио да се приносе у шатору? И пазиш синове своје већма него мене, да се гојите првинама свијех приноса Израиља народа мојега?
30. Зато Господ Бог Израилев каже: Рекао сам доиста: *Дом твој и дом оца твојега служиће преда мном до вијека; али каже Господ: Неће бити тако, јер оне ћу поштовати † који мене поштују, а који мене презиру, биће презрени. [*2 Мој 28, 1; † Мал 3, 16-18.]
31. Гле, *иду дани кад ћу одсјећи теби руку и руку дому оца твојега, да не буде старца у дому твојем. [*1 цар 2, 27.]
32. И видјећеш невољу у шатору умјесто свега добра што је Господ чинио Израиљу; неће бити старца у дому твојем довијека.
33. А кога од твојих не истријебим испред олтара својега, онај ће остати да ти чиле очи и да ти се цвијели душа; и сав подмладак дома твојега умираће у најбољим годинама.
34. И ово да ти је знак што ће доћи на оба сина твоја, на Офнија и Финеса: *у један дан погинуће обојица. [*1 Сам 4, 11.]
35. А *себи ћу подигнути свештеника вјерна, он ће радити по срцу мојему и по души мојој; и сазидаћу му тврд дом, и он ће ходити пред Помазаником мојим вазда. [*1 цар 2, 35; Јев 5, 4-6.]
36. И ко остане од дома твојега, доћи ће да му се поклони за сребрн новац и за комад хљеба, и говориће: Прими ме у какву службу свештеничку да имам комад хљеба.

3. Самуило се удостојио првога откривења. Вјеран пророк Господњи.

1. А дијете Самуило служаше Господу пред Илијем; и *ријеч Господња бјеше ријетка у оно вријеме, и не јављаху се утваре. [*Ам 8, 11.]
2. Једном у то вријеме Илије лежаше на свом мјесту; а очи му почињаху тамњети те не могаше видјети;
3. И Самуило лежаше у дому Господњем гдје бијаше ковчег Божји, и *жишци Господњи још не бјеху погашени. [*4 Мој 7, 89.]
4. И викну Господ Самуила, а он рече: Ево ме.
5. И притрча к Илију и рече му: Ево ме, што си ме звао? А он рече: Нијесам те звао, иди лежи. И он отиде и леже.
6. А Господ опет викну Самуила, и Самуило уста, и отиде к Илију и рече: Ево ме, што си ме звао? А он рече: Нијесам те звао, сине; иди лежи.
7. А Самуило још не познаваше Господа, и још му не бјеше јављена ријеч Господња.

8. Тада опет викну Господ Самуила трећи пут, и он уста и отиде к Илију и рече: Ево ме, што си ме звао? Тада разумје Илије да Господ зове дијете.
9. И рече Илије Самуилу: Иди лези; а ако те зовне, а ти реци: Говори Господе, чује слуга твој. И Самуило отиде и леже на своје мјесто.
10. А Господ дође и стаде; и зовну као прије: Самуило! Самуило! А Самуило рече: Говори, чује слуга твој.
11. И рече Господ Самуилу: Ево, учинићу нешто у Израилу да ће зујати оба уха свакоме ко чује.
12. У тај дан ћу учинити Илију све што сам говорио за кућу његову, од почетка до краја.
13. Јер сам му јавио да ћу судити дому његову довијека за неваљалство за које је знао да њим навлаче на се проклетство синови његови, па им није забранио.
14. Зато се заклек дому Илијеву да се неће очистити неваљалство дома Илијева никаквом жртвом ни приносом довијека.
15. И Самуило спава до јутра, па отвори врата дома Господњег. Али се бојаше Самуило казати Илију за утвару.
16. А Илије зовну Самуила и рече: Самуило, сине! А он рече: Ево ме.
17. А он рече: Какве су ријечи што ти је казао? Немој затајити од мене; тако ти учинио Бог и тако ти додао ако затајиш од мене што год што ти је казао.
18. И Самуило му каза све и ништа не затаји од њега. А он рече: Господ је, *нека чини што му је воља. [*2 Сам 15, 26.]
19. А Самуило растијаше, и Господ бијаше с њим, и не пусти да падне на земљу ниједна ријеч његова.
20. И сав Израил од Дана до Вирсавеје позна да је Самуило вјеран пророк Господњи.
21. И Господ се стаде опет јављати у Силому, јер се Господ јављаше Самуилу у Силому ријечју Господњом.

4. *Филистејци побјеђују синове Израилеве и односе ковчег завјета. Смрт Илија и његових синова.*

1. И што рече Самуило, зби се свему Израилу. Јер Израил изиде на војску на Филистеје, и стадоше у око код Евен-Езера, а Филистеји стадоше у око у *Афеку. [*ИНав 15, 53.]
2. А Филистеји се уврсташе према Израилу, и кад се отвори бој, разбише Филистеји Израиља, и изгибе их у боју у пољу око четири тисуће људи.
3. И кад народ дође у око, рекоше старјешине Израилеве: Зашто нас данас разби Господ пред Филистејима? Да донесемо из Силома *ковчег завјета Господњег, да буде међу нама и избави нас из руку непријатеља наших. [*2 Мој 25, 10; ИНав 3, 6, 11.]
4. И народ посла у Силом да донесу оданде ковчег завјета Господа над војскама, *који сједи на херувимима; а бијаху ондје код ковчега завјета Господњег два сина Илијева, Офније и Финес. [*2 Мој 25, 22; 2 Сам 6, 2.]
5. А кад дође ковчег завјета Господњег у око, повика сав Израил од радости да земља зајеча.
6. А Филистеји, чувши веселу вику, рекоше: Каква је то вика весела у околу Јеврејском? И разумјеше да је дошао ковчег Господњи у око њихов.
7. И уплашише се Филистеји кад рекоше: Бог је дошао у око. И говораху: Тешко нама! Јер то није бивало прије.
8. Тешко нама! Ко ће нас избавити из руку тијех силнијех богова? То су богови што побише Мисирце у пустињи свакојаким мукама.
9. Охрабрите се и будите људи, о Филистеји! Да не служите Јеврејима *као што су они вама служили; будите људи и удрите. [*Суа 13, 1.]
10. И Филистеји ударише, и Израилци се опет разбише и побјегоше к шаторима својим; и бој бјеше врло велик, јер паде из Израиља тридесет тисућа пјешака.
11. И ковчег Божији би отет, и два сина Илијева Офније и Финес погибоше.
12. А један између синова Венијаминових побјеже из боја, и дође у Силом исти дан раздртијех хаљина и главе посуте прахом.
13. И кад дође, гле, Илије сјеђаше на столици украј пута погледајући; јер срце његово бијаше у страху за ковчег Божији. И дошав онај човјеку град, каза гласе, и стаде вика свега града.
14. А Илије чувши вику рече: Каква је то врева? И човјек брже дотрча да јави Илију.
15. А Илију бијаше деведесет и осам година, и *очи му бијаху потамњеле, те не могоше видјети. [*1 Сам 3, 2.]
16. И рече човјек Илију: Ја идем из боја, утекох данас из боја. А он рече: Шта би, сине?
17. А гласник одговарајући рече: Побјеже Израил испред Филистеја, и изгибе много народа, и оба

сина твоја погибоше, Офније и Финес, и ковчег Божји отет је.

18. А кад спомену ковчег Божји, паде Илије са столице наузнако код врата и сломи врат и умрије, јер бијаше човјек стар и тежак. Он би судија Израиљу четрдесет година.

19. А снаха његова, жена Финесова, бијаше трудна и на том доба, па чувши глас да је ковчег Божији отет и да јој је погинуо свекар и муж, сави се и породи, јер јој дођоше болови.

20. И кад умираше, *рекоше јој које стајаху код ње: Не бој се, родила си сина. Али она не одговори, нити хајаше за то. [*1 Мој 35, 17.]

21. Него дјетету надје име Ихавод говорећи: *Отиде слава од Израиља; јер ковчег Божији би отет, и свекар јој и муж погибоше. [*Пс 78, 61.]

22. Зато рече: Отиде слава од Израиља; јер би отет ковчег Божји.

5. Ковчег завјета у Дагоновом храму. Невоља Филистејаца.

1. А Филистеји узеше ковчег Божји и однесоше из Евен-Езера у *Азот. [*ИНав 15, 47.]

2. И узевши Филистеји ковчег Божји, унесоше га у дом *Дагонов, и намјестише га до Дагона. [*Суд 16, 23.]

3. А сјутрадан кад усташе Азоћани рано, а то Дагон лежаше ничице на земљи пред ковчегом Господњим; и они узеше Дагона и метнуше га опет на његово мјесто.

4. А кад сјутрадан рано усташе, гле, опет Дагон лежаше ничице на земљи пред ковчегом Господњим, а глава Дагону и обје руке одсјечене бијаху на прагу; само труп од Дагона бјеше остао.

5. Зато свештеници Дагонови и који год улазе у дом Дагонов не стају на праг Дагонов у Азоту до данас.

6. Тада отежа рука Господња Азоћанима, и мораше их и *удараше их шуљевима у Азоту и међама његовијем. [*Пс 78, 66.]

7. А кад Азоћани видјеше шта је, рекоше да не стоји код нас ковчег Бога Израиљева; јер је рука његова тешка над нама и над Дагоном, богом нашим.

8. И послаше, те сабраше к себи све кнезове Филистејске, и рекоше им: Што ћемо чинити с ковчегом Бога Израиљева? А они рекоше: Да се пренесе у *Гат ковчег Бога Израиљева. И пренесоше ковчег Бога Израиљева. [*ИНав 11, 22.]

9. А кад га пренесоше, би рука Господња на граду с муком врло великом, и стаде бити грађане од малог до великога, и дођоше на њих тајни шуљеви.

10. Зато послаше ковчег Божји у *Акарон; а кад дође ковчег Божји у Акарон, повикаше Акароњани говорећи: Донесоше к нама ковчег Бога Израиљева да помори нас и наш народ. [*ИНав 15, 45.]

11. Зато послаше, те сабраше све кнезове Филистејске и рекоше: Пошљите ковчег Бога Израиљева нека се врати на своје мјесто, да не помори нас и народа нашега. Јер бијаше смртан страх по цијелом граду, и врло тешка бијаше рука Господња ондје.

12. Јер људи који остајаху живи, боловаху од шуљева тако да се вика у граду подизаше до неба.

6. Ковчег завјета враћен с даровима.

1. И бијаше ковчег Господњи у земљи Филистејској седам мјесеци.

2. Тада дозваше Филистеји свештенике и врачe, па им рекоше: Шта ћемо чинити с ковчегом Господњим? Научите нас како ћемо га послати натраг на његово мјесто.

3. А они рекоше: Ако ћете натраг послати ковчег Бога Израиљева, не шаљите га празна, него уза њ подајте принос за гријех; тада ћете оздравити и дознаћете зашто се рука његова није одмакла од вас.

4. А они рекоше: Какав ћемо му дати принос за гријех? А они рекоше: *Према броју кнежевина Филистејских пет златнијех шуљева и пет златнијех мишева; јер је зло једнако на свјема вама и на кнезовима вашим. [*ИНав 13, 3.]

5. Начините, дакле, слике од својих шуљева и слике од мишева који кваре земљу, и подајте славу Богу Израиљеву. Може бити да ће улакшати руку своју над вама и над боговима вашим и над земљом вашом.

6. И зашто бисте били упорна срца као што бијаху упорна срца Мисирци и Фараон? И пошто учини чудеса на њима, еда ли их тада не пустише, те *отидоше? [*2 Мој 12, 31.]

7. Зато начините једна кола нова, и узмите двије краве дојилице, на којима још није био јарам, па упрегните краве у кола, а телад њихову одведите од њих кући.

8. Па узмите ковчег Господњи и метните га на кола; а кладе златне што ћете му дати за гријех, метните у ковчежић покрај њега, и пустите га нека иде.

9. И гледајте: Ако пође путем к међи својој у Вет-Семес, он нам је учинио ово велико зло; ако ли не

пође тако, онда ћемо знати да нас се није дохватила рука његова, него нам се догодило случајно.

10. И учинише тако они људи; и узевши двије краве дојилице, упрегоше их у кола, а телад њихову затворише код куће.

11. И метнуше ковчег Господњи на кола, и мали ковчежић с мишевима златнијем и са сликама својих шуљева.

12. И пођоше краве право путем у Вет-Семес, и једнако иђаху истијем путем мучући и не сврћући ни надесно ни налијево; а кнезови Филистејски иђаху за њима до међе Вет-Семеске.

13. А Вет-Семешани жњаху пшеницу у долини, и подигавши очи своје, видјеше ковчег и обрадоваше се видјевши га.

14. И дођоше кола на њиву Исуса Вет-Семешанина и стадоше ондје. А бијаше ондје велик камен; и исцјепаше дрва од кола, и принесосе оне краве на жртву паљеницу Господу.

15. А Левити снимивши ковчег Господњи и ковчежић што бјеше покрај њега, у којем бијаху заклади златни, метнуше на онај велики камен; а људи из Вет-Семеса готовише жртве паљенице и приносише жртве Господу онај дан.

16. А то видјевши пет кнезова Филистејских, вратише се у Акарон исти дан.

17. А ово бјеху златни шуљеви које дадоше Филистеји Господу за гријех: за Азот један, за Газу један, за Аскалон један, за Гат један, за Акарон један.

18. И мишеви златни бјеху према броју свијех градова Филистејских, у пет кнежевина, свијех зиданијех градова и села неограђенијех до великога камена, на који метнуше ковчег Господњи, и који је и данас у пољу Исуса Вет-Семешанина.

19. Али *поби Господ неке између Вет-Семешана који загледаше у ковчег Господњи, и поби из народа педесет тисућа и седамдесет људи. И плака народ што га Господ удари великом погибљу.

[*4 Мој 4, 20; 2 Сам 6, 7.]

20. И људи из Вет-Семеса рекоше: Ко може остати пред тијем Господом Богом светијем? И ка коме ће отићи од нас?

21. И послаше посланике к становницима Киријат-Јаримским говорећи: Донесоше натраг Филистеји ковчег Господњи, ходите, однесите га к себи.

7. Покајање синова Израиљевих и побједа над Филистејцима. Евен-Езер. Самуило као судија.

1. Тада дођоше људи из Киријат-Јарима: И узеше ковчег Господњи и однесоше га у кућу Авинадотову на брду, а Елеазара сина његова посветише да чува ковчег Господњи.

2. А кад ковчег оста у Киријат-Јариму, прође много времена, двадесет година, и плакаше сав дом Израиљев за Господом.

3. А Самуило рече свему дому Израиљеву говорећи: Ако се свијем срцем својим обраћате ка Господу, *поврзите туђе богове између себе и Астароте, и спремите срце своје за Господа, њему јединому служите, па ће вас избавити из руку Филистејских. [*1 Мој 35, 2; ИНав 24, 23.]

4. И повргоше синови Израиљеви Вале и Астароте, и служише Господу јединому.

5. Потом рече Самуило: *Скупите свега Израиља у Миспу да се помолим Господу за вас. [*Суд 10, 1.]

6. И скупише се у Миспу, и црпући воду прољеваше пред Господом, и постише онај дан, и ондје рекоше: Сагријешисмо Господу. И Самуило суђаше синовима Израиљевијем у Миспи.

7. А Филистеји, кад чуше да су се синови Израиљеви скупили у Миспу, изидоше кнезови Филистејски на Израиља. А кад то чуше синови Израиљеви, уплашише се од Филистеја.

8. И рекоше синови Израиљеви Самуилу: Не престај вапити за нас ка Господу Богу нашему еда би нас избавио из руку Филистејских.

9. Тада Самуило узе једно јагње одојче и принесе га свега Господу на жртву паљеницу; и вапи Самуило ка Господу за Израиља, и услиши га Господ.

10. И кад Самуило приношаше жртву паљеницу, приближише се Филистеји да ударе на Израиља; али загрмје Господ грмљавином великом у онај дан на Филистеје и смете их, и бише побијени пред Израиљем.

11. А Израиљци изидоше из Миспе, и потјераше Филистеје, и бише их до под Вет-Хар.

12. Тада узе Самуило камен и метну га између Миспе и Сена, и назва га Евен-Езер, јер рече: Довде нам Господ поможе.

13. Тако бише покорени Филистеји, и више не долазише на међу Израиљеву. И рука Господња бјеше против Филистеја свега вијека Самуилова.

14. И повратише се Израиљу градови које бјеху узели Филистеји Израиљу, од Акарона до Гата, и међе њихове избави Израиљ из руку Филистејских; и би мир међу Израиљем и Аморејима.

15. А Самуило суђаше Израиљу свега вијека својега.

16. И идући сваке године обилажаше Ветиљ и Галгал и Миспу, и суђаше Израиљу у свијем тијем мјестима.

17. Потом се враћаше у Раму, јер ондје бијаше кућа његова, и суђаше ондје Израиљу, и ондје начини олтар Господу.

8. *Синови Израиљеви жуде за царем. Самуило објављује царска права.*

1. А кад Самуило остарје, постави синове своје за судије Израиљу.

2. А име сину његову првенцу бјеше Јоило, а другому Авија, и суђаху у Вирсавеји.

3. Али синови његови не хођаху путовима његовијем, него ударише за добитком, и *примаху поклоне и извртаху правду. [**5 Мој 16, 19.*]

4. Тада се скупише све старјешине Израиљеве и дођоше к Самуилу у Раму.

5. И рекоше му: Ето, ти си остарио, а синови твоји не ходе твојим путовима; зато, *постави нам цара да нам суди као што је у свијех народа. [**5 Мој 17, 14; Ос 13, 10; Дан 13, 21.*]

6. Али Самуилу не би по вољи што рекоше: Дај нам цара да нам суди. И Самуило се помоли Господу.

7. А Господ рече Самуилу: Послушај глас народни у свему што ти говоре; јер не одбацише тебе, него мене одбацише да не царујем над њима.

8. Како чинише од онога дана кад их изведох из Мисира до данас, и оставише ме и служише другим боговима, по свијем тијем дјелима чине и теби.

9. Зато сада послушај глас њихов; али им добро засвједочи и кажи начин којим ће цар царовати над њима.

10. И каза Самуило све ријечи Господње народу који искаше од њега цара;

11. И рече: Ово ће бити начин којим ће цар царовати над вама: синове ваше узимаће и метати их на кола своја и међу коњике своје, и они ће трчати пред колима његовијем;

12. И поставиће их да су му тисућници и педесетници, и да му ору њиве и жњу љетину, и да му граде ратне справе и што треба за кола његова.

13. Узимаће и кћери ваше да му граде мирисне масти и да му буду кухарице и хљebarице.

14. И њиве ваше и винограде ваше и маслинике ваше најбоље узимаће и раздавати слугама својим.

15. Узимаће десетак од усјева ваших и од винограда ваших, и даваће дворанима својим и слугама својим.

16. И слуге ваше и слушкиње ваше и младиће ваше најљепше и магарце ваше узимаће, и обртати на своје послове.

17. Стада ће ваша десетковати и ви ћете му бити робови.

18. Па ћете онда викати због цара својега, којег изабрасте себи; али вас Господ неће онда услишити.

19. Али народ не хтје послушати ријечи Самуиловијех, и рекоше: Не, него цар нека буде над нама,

20. Да будемо и ми као сви народи; и нека нам суди цар наш и иде пред нама и води наше ратове.

21. А Самуило, чувши све ријечи народне, каза их Господу.

22. А Господ рече Самуилу: Послушај глас њихов, и постави им цара. И Самуило рече Израиљцима: Идите сваки у свој град.

9. *Саул тражи магарице и долази Самуилу.*

1. А бјеше један човјек од племена Венијаминова, којему име бјеше Кис, син Авила, сина Серора, сина Вехората, сина Афије, сина једнога човјека од племена Венијаминова, храбар јунак.

2. Он имаше сина по имену Саула, који бјеше млад и лијеп да не бјеше љепшега од њега међу синовима Израиљевијем, а главом бјеше виши од свега народа.

3. А Кису, оцу Саулову, нест магарица, па рече Кис Саулу, сину својему: Узми са собом једнога момка, па устани и иди те тражи магарице.

4. И он прође гору Јефремову, и прође земљу Салиску; али не нађоше; па прођоше у земљу Салимску, и не бјеше их; па прођоше и земљу Венијаминову, и не нађоше.

5. А кад дођоше у земљу Суфску, рече Саул момку својему који бијаше с њим: Хајде да се вратимо да се не би отац оканио магарица и забринуо се за нас.

6. А он му рече: Ево, у овом граду има човјек Божји којег веома поштују; што год каже све се збива; хајдемо к њему, може бити да ће нас упутити куда бисмо ишли.

7. А Саул рече момку својему: Хајде да идемо; али шта ћемо однијети човјеку? Јер нам је хљеба нестало у торбама, а дара немамо да однесемо човјеку Божијему. Шта имамо?

8. А момак опет одговарајући рече Саулу: Ето у мене четврт сикла сребра; то да дам човјеку

Божијему да нас упути.

9. У старо вријеме ко би ишао да пита Бога говораше: Хајде да идемо к видиоцу. Јер ко се сада зове пророк у старо се вријеме зваше *видјелац. [*2 цар 17, 13.]

10. И Саул рече момку својему: Добро велиш; хајде да идемо. И пођоше у град гдје бјеше човјек Божји.

11. И кад иђаху уз брдо градско, сретоше дјевојке које излажаху да захватају воду, па им рекоше: Је ли ту видјелац?

12. А оне одговарајући рекоше: Јест, ето пред тобом; похитај, јер је, данас дошао у град, јер данас народ има жртву на гори.

13. Како уђете у град, наћи ћете га прије него пође на гору да једе; јер народ неће јести докле он не дође, јер он треба да благослови жртву, па онда ће званице јести; зато идите, јер ћете га сада наћи.

14. И отидоше у град; а кад дођоше усред града, гле, Самуило полазећи на гору, срене их.

15. А Господ бјеше објавио Самуилу дан прије него дође Саул рекавши:

16. Сјутра у ово доба послаћу к теби једнога човјека из земље Венијаминове, њега помажи да буде вођ народу мојему Израиљу, и он ће избавити мој народ из руку Филистејских. Јер погледах на народ свој, јер вика његова дође до мене.

17. И кад Самуило угледа Саула, рече му Господ: Ето човјека за којег ти рекох; тај ће владати мојим народом.

18. И Саул приступи к Самуилу на вратима, и рече: Кажи ми гдје је кућа видиочева?

19. А Самуило одговори Саулу и рече: Ја сам видјелац. Хајде преда мном на гору, и данас ћете са мном јести; а сјутра ћу те отпустити и што ти је год у срцу, казаћу ти.

20. А за магарице, којих ти је нестало прије три дана, не брини се; јер су се нашле. И чије ће бити све што је најбоље у Израиљу? Еда ли не твоје и свега дома оца твојега?

21. А Саул одговори и рече: *Нијесам ли од племена Венијаминова, најмањег племена Израилева, и дом мој најмањи између свијех домова племена Венијаминова? Што ми, дакле, говориш тако? [*1 Сам 15, 17.]

22. А Самуило узео Саула и његова момка, и одведе их у собу, и посади их у зачеље међу званицама којих бјеше до тридесет људи.

23. И Самуило рече кухару: Донеси дио који ти дадох и за који ти рекох: Остави га код себе.

24. Тада донесе кухар плеће и што бјеше на њему; а Самуило га метну пред Саула и рече: Ево што је остало, узми преда се, те једи, јер је сачувано дослије за тебе, кад рекох: Позвао сам народ. Тако једе Саул са Самуилом онај дан.

25. Потом сидоше с горе у град, и Самуило се разговара са Саулом на крову.

26. А ујутру уранише, и кад свиташе, зовну Самуило Саула на кров и рече му: Дигни се да те отпустим. И кад се диже Саул, изидоше обојица, он и Самуило.

27. И кад дођоше на крај града, рече Самуило Саулу: Реци момку нека иде напријед (и он прође напријед), а ти стани мало да ти јавим ријеч Божију.

10. Самуило помазује Саула за цара и показује га народу.

1. Тада Самуило узео уљаницу и изли му уље на главу, па га цјелова и рече му: Ето, није ли те помазао Господ над нашљедством својим да му будеш вођ?

2. Кад отидеш данас од мене, наћи ћеш два човјека код *гроба Рахиљина у крају Венијаминову у Селси, који ће ти рећи: Нашле су се магарице које си пошао да тражиш, и ево, отац твој не марећи за магарице забринуо се за вас говорећи: Шта ћу чинити поради сина својега? [*1 Мој 35, 19.]

3. И отишавши оданде даље, кад дођеш у равницу Таворску, сретће те ондје три човјека идући к Богу у Ветил, носећи један три јарета, а други носећи три хљеба, а трећи носећи мјешину вина.

4. Па ће те упитати за здравље и даће ти два хљеба, које прими из руку њиховијех.

5. Потом ћеш доћи на *хум Божји, гдје је стража Филистејска, и кад уђеш у град, сретће те гомила пророка силазећи с горе, а пред њима псалтири и бубњи и свирале и гусле; и они ће пророковати. [*1 Сам 10, 10.]

6. И сићи ће на те дух Господњи, те ћеш пророковати с њима, и постаћеш други човјек.

7. И кад ти дођу ти знаци, чини што ти дође на руку, јер је Бог с тобом.

8. Потом ћеш отићи прије мене у Галгал, и гле, ја ћу доћи к теби да принесем жртве паљенице и да принесем жртве захвалне. *Седам дана чекај докле дођем к теби и кажем ти шта ћеш чинити. [*1 Сам 13, 8.]

9. И кад се окрете да иде од Самуила, Бог му даде друго срце; и сви се они знаци збише онај дан.

10. И кад дођоше на хум, гле, снете га *гомила пророка, и дође на њ дух Божји, и пророкова међу

њима. [*1 Сам 19, 20.]

11. И кад га видјеше сви који га познаваху од пређе гдје пророкује с пророцима, рекоше један другоме: Шта то би од сина Кисова? Еда ли је и Саул међу пророцима?

12. А један оданде одговори и рече: Ко ли им је отац? Отуда поста прича: Еда ли је и Саул међу пророцима?

13. И преставши пророковати, дође на гору.

14. А стриц Саулов рече њему и момку његову: Куда сте ишли? А он одговори: Да тражимо магарице; и кад видјесмо да их нигдје нема, отидосмо к Самуилу.

15. А стриц Саулов рече: Каж ми шта вам је рекао Самуило?

16. А Саул рече стрицу својему: Казао нам је да су се нашле магарице. Али му не рече за царство што му је казао Самуило.

17. А Самуило сазва народ у Миспу ка Господу.

18. И рече синовима Израљевијем: Овако вели Господ Бог Израљев: Ја изведох Израља из Мисира, и избавих вас из руку Мисирских и из руку свијех царстава која вас мучаху.

19. *А ви данас одбацисте Бога својега, који вас сам избавља од свијех зала ваших и невоља ваших, и рекосте му: Постави цара над нама. Сада, дакле, станите пред Господом по племенима својим и по тисућама својим. [*1 Сам 8, 7.]

20. И *приведе Самуило сва племена Израљева, и паде на племе Венијаминово. [*ИНав 7, 16.]

21. Потом приведе племе Венијаминово по породицама његовијем, и паде на породицу Матријеву; потом паде на Саула, сина Кисова. И тражише га, али се не нађе.

22. Тада опет упиташе Господа: Хоће ли још доћи овамо тај човјек? А Господ рече: Ето, сакрио се за пртљагом.

23. Тада отрчаше и доведоше га оданде. И стаде усред народа и бијаше главом виши од свега народа.

24. И рече Самуило свему народу: Видите ли кога је изабрао Господ да нико није као он у свему народу? И сав народ повика и рече: *Да живи цар! [*1 цар 1, 25.]

25. Тада Самуило каза народу*права царска и написа у књигу, и метну је пред Господом. Потом Самуило распусти народ да иде свак својој кући. [*5 Мој 17, 14 и даље.]

26. И Саул такођер отиде својој кући у Гавају, и с њим отидоше војници, којима Бог такну срца.

27. *А људи неваљали рекоше: Тај ли ће нас избавити? И презираху га, нити му донесоше дара. Али се он учини као да није чуо. [*1 Сам 11, 12.]

11. Саулова прва побједа над Амонцима; великодушност према онима који га презиру; жртва захвалница у Галгалу.

1. Тада дође Нас Амонац и стаде у око према Јавису Галадову. И сви људи из Јависа рекоше Насу: Учини вјеру с нама, па ћемо ти служити.

2. А Нас Амонац одговори им: Овако ћу учинити вјеру с вама: Да вам свакоме ископам десно око, и ту срамоту учиним свему Израљу.

3. А старјешине Јависке рекоше му: Остави нам седам дана да пошљемо посланике у све крајеве Израљеве; па ако не буде никога да нас избави, тада ћемо изаћи к теби.

4. И дођоше посланици у Гавају Саулову, и казаше ове ријечи народу; тада сав народ подиже глас свој, и плакаху.

5. А гле, Саул иђаше за говедима својим из поља и рече: Шта је народу те плаче? И казаше му шта су поручили Јавишани.

6. Тада *сиђе дух Божји на Саула кад чу те ријечи, и он се разгњеви врло. [*Суд 14, 6.]

7. Па узе два вола, и *исијече их на комаде, и разасла их у све крајеве Израљеве по истијем посланицима поручивши: Ко не пође за Саулом и за Самуилом, овако ће бити с говедима његовијем. И страх Господњи попаде народ, те изидоше једнодушно. [*Суд 19, 29.]

8. И изброји их у Везеку, и бјеше синова Израљевијех триста тисућа, а синова Јудинијех тридесет тисућа.

9. Потом рекоше посланицима који бијашу дошли: Овако реците људима у Јавису Галадову: Сјутра ћете се избавити, кад огрије сунце. И посланици се вратише и јавише ово Јавишанима, и они се обрадоваше.

10. И рекоше Јавишани Амонцима: Сјутра ћемо изаћи к вама да учините од нас што вам буде драго.

11. И сјутрадан раздијели Саул народ у три чете, и уђоше усред окола о јутрењој стражи, и бише Амонце докле сунце не огрија, и који осташе, распршаше се да не осташе ни двојица заједно.

12. Тада рече народ Самуилу: *Који је оно што рече: Еда ли ће Саул царовати над нама? Дајте их да их погубимо. [*1 Сам 10, 27.]

13. Али Саул рече: Да се не погуби данас нико, јер је данас Господ учинио спасење у Израилу.

14. Тада Самуило рече народу: Хајдете да идемо у *Галгал да ондје поновимо царство. [*1 Сам 10, 8.]

15. И сав народ отиде у Галгал, и поставише ондје Саула царем пред Господом у Галгалу, и ондје принесоше жртве захвалне пред Господом. И провесели се ондје Саул и сав Израил веома.

12. Самуило оставља свечано своју судијску службу.

1. Тада рече Самуило свему Израилу: Ето, послушао сам глас ваш *у свему што ми рекосте, † и поставих цара над вама. [*1Сам 8, 5, 19, 20; † 1 Сам 11, 15.]

2. И сада, ето, цар иде пред вама, а ја сам остарио и осиједио; и синови моји ето су међу вама; и ја сам ишао пред вама од младости своје до данас.

3. Ево ме, одговорите ми пред Господом и пред помазаником његовијем. *Кома сам узео вола или кома сам узео магарца? Кома сам учинио насиље? Кома сам учинио криво? Или из чије сам руке узео поклон да бих стискао очи њега ради? Пак ћу вам вратити. [*4 Мој 16, 15.]

4. А они рекоше: Нијеси нам учинио силе, нити си кома учинио криво, нити си узео што из чије руке.

5. Јоште им рече: Свједок је Господ на вас, и свједок је помазаник његов данас да нијесте нашли ништа у мојим рукама. И рекоше: Свједок је.

6. Тада рече Самуило народу: Господ је који је поставио Мојсија и Арона, и који је извео оце ваше из земље Мисирске.

7. Сада, дакле, станите да се прем с вама пред Господом за сва добра што је чинио Господ вама и вашим оцима.

8. Пошто дође Јаков у Мисир, викаше оци ваши ка Господу, и Господ посла Мојсија и Арона, који изведоше оце ваше из Мисира и населише их на овом мјесту.

9. Али заборавише Господа Бога својега, *те их даде у руке Сисари, војводи Асорском, и † у руке Филистејима, и **у руке цару Моавском, који војеваше на њих. [*Суд 4, 2; † Суд 10, 7; 13, 1; **Суд 3, 12.]

10. Али викаше ка Господу и рекоше: Сагријешисмо што остависмо Господа и служисмо Валима и Астаротама; али сада избави нас из руку непријатеља наших, па ћемо ти служити.

11. И Господ посла *Јервала и Ведана и Јефтаја и Самуила, и оте вас из руку непријатеља ваших унаоколо, те живјесте без страха. [*Суд 6, 14.]

12. Али кад видјесте Наса, цара Амонскога, гдје дође на вас, *рекосте ми: Не, него цар нека царује над нама, премда Господ Бог ваш бјеше цар ваш. [*1 Сам 8, 19.]

13. Сада, дакле, ето цара којег изабрасте, којег искасте; ево, Господ је поставио цара над вама.

14. Ако се узбојите Господа, и њему узаслужите, и узаслушате глас његов и не успротивите се заповијести Господњој, тада ћете и ви и цар ваш који царује над вама ићи за Господом Богом својим.

15. Ако ли не узаслушате гласа Господњег, него се успротивите заповијести Господњој, тада ће бити рука Господња против вас као што је била против отаца ваших.

16. Али станите сада јоште, и видите ову ствар велику коју ће учинити Господ пред вашим очима.

17. Није ли данас жетва пшенична? Ја ћу призвати Господа, и спустиће громове и дажд да разумијете и видите колико је зло што учинисте пред Господом искавши себи цара.

18. Тада Самуило завапи ка Господу, и Господ спусти громове и дажд у тај дан; и сав се народ побоја врло Господа и Самуила.

19. И рече сав народ Самуилу: Моли се за слуге своје Господу Богу својему да не помремо, јер додасмо к свијем гријесима својим зло иштући себи цара.

20. Тада рече Самуило народу: Не бојте се, ви сте учинили све ово зло; али не одступајте од Господа, него служите Господу свијем срцем својим.

21. Не одступајте, јер бисте пошли за ништавим стварима, које не помажу, нити избављају, јер су ништаве.

22. Јер Господ неће оставити народа својега ради великога имена својега; јер Господу би воља да вас учини својим народом.

23. А мени не дао Бог да згријешим Господу и престанем молити се за вас; него ћу вас упућивати на пут добар и прав.

24. Само се бојте Господа и служите му истинито, свијем срцем својим, јер видите какве је велике ствари учинио за вас.

25. Ако ли зло ушчините, пропашћете и ви и цар ваш.

13. *Јонатан побеђује Филистејце. Самуило кажњава Саулову пренагљену жртву. Нови рат.*

1. Кад Саул би цар годину дана (а царова двије године над Израиљем),
2. Изабра себи Саул три тисуће између синова Израиљевих; и бијаху код Саула двије тисуће у Михмасу и у гори Ветиљској, а једна тисућа с Јонатаном у Гаваји Венијаминовој; а остали народ распусти у шаторе њихове.
3. И Јонатан поби стражу Филистејску која бјеше у Гаваји, и чуше за то Филистеји. А Саул заповједи, те трубише у трубе по свој земљи говорећи: Нека чују Јевреји.
4. И тако чу сав Израиљ гдје рекоше: Поби Саул стражу Филистејску; и стога Израиљ омрзну Филистејима. И сазван би народ за Саулом у Галгал.
5. А Филистеји се скупише да војују на Израиља, тридесет тисућа кола и шест тисућа коњика, и мноштво народа као пијесак на обали морској; и изашавши стадоше у око у Михмасу, с истока од Вен-Авена.
6. И Израиљци се видјеше у невољи, јер народ би притијешњен; те се сакри у пећине и у честе и у камењаке и у расјелине и у јаме.
7. А други Јевреји пријеђоше преко Јордана у земљу Гадову и Галадову. А Саул још бијаше у Галгалу, и сав народ што иђаше за њим бијаше у страху.
8. И *почека седам дана до рока Самуилова. Али Самуило не дође у Галгал, те се народ стаде разлазити од њега. [*1 Сам 10, 8.]
9. Тада рече Саул: Додајте ми жртву паљеницу и жртве захвалне. И принесе жртву паљеницу.
10. И кад принесе жртву паљеницу, где, дође Самуило. И Саул изиде му у сусрет да га поздрави.
11. А Самуило му рече: Шта си учинио? А Саул одговори: Кад видјех гдје се народ разлази од мене, а ти не дође до рока, и Филистеји се скупили у Михмасу,
12. Рекох: Сад ће ударити Филистеји на ме у Галгал, а ја се још не помолих Господу; те се усудих и принесох жртву паљеницу.
13. Тада рече Самуило Саулу: Лудо си радио што нијеси држао заповијести Господа Бога својега, коју ти је заповједио, јер би сада Господ утврдио царство твоје над Израиљем довијека.
14. А сада царство твоје неће се одржати. *Господ је нашао себи човјека по срцу својему, и њему је заповједио Господ да буде вођ народу његову, јер нијеси држао што ти је заповједио Господ. [*Дан 13, 22.]
15. Потом диже се Самуило и отиде из Галгала у Гавају Венијаминову. И Саул изброји народ који оста код њега, и бјеше га до шест стотина људи.
16. И Саул и син му Јонатан и народ што бјеше с њима стајаху у Гаваји Венијаминовој; а Филистеји стајаху околу у Михмасу.
17. И изидоше три чете из окола Филистејскога да плијене: једна чета удари путем к Офри у земљу Совалску;
18. А друга чета удари путем к Вет-Орону; а трећа удари путем к међи која гледа према долини Севојимској у пустињу.
19. А у цијелој земљи Израиљској не бјеше ковача, јер Филистеји рекоше: Да не би градили Јевреји мачева ни копаља.
20. Зато слажаху сви Израиљци к Филистејима кад који шћаше поклепати раоник или мотику или сјекиру или срп.
21. И бијаху се затупили раоници и мотике и виле тророге и сјекире, и саме остане требаше заоштрити.
22. Зато кад дође вријеме боју, не нађе се мача ни копља ни у кога у народу који бјеше са Саулом и Јонатаном; само бијаше у Саула и у Јонатана, сина његова.
23. И стража Филистејска изиде у кланац код Михмаса.

14. *Јонатаново јуначко дјело. Заклетва Саулова у невријеме. Његови ратови и његов дом.*

1. Један дан рече Јонатан, син Саулов, момку својему који му ношаше оружје: Хајде да идемо к стражи Филистејској која је на оној страни. А оцу својему не каза ништа.
2. А Саул стајаше крај брда под шипком који бијаше у Мигрону; и народа бјеше с њим око шест стотина људи.
3. И Ахија, син Ахитова брата *Ихавода, сина Финеса, сина Илија, свештеника Господњег у Силому, ношаше оплећак. И народ не знадијаше да је отишао Јонатан. [*1 Сам 4, 21.]
4. А у кланцу којим шћаше Јонатан отићи к стражи Филистејској, бијаху двије стрмене стијене, једна с једне стране а друга с друге, и једна се зваше Восес а друга Сене.

5. И једна од њих стајаше са сјевера према Михмасу, а друга с југа према Гаваји.
6. И Јонатан рече момку који му ношаше оружје: Хајде да отидемо к стражи тијех необрезанијех; може бити да ће нам учинити што Господ, *јер Господу не смета избавити с множином или с малином. [*Суд 7, 7; 2 дн 14, 11.]
7. А онај што му ношаше оружје одговори му: Чини што ти је год у срцу, иди, ево ја ћу ићи с тобом куда год хоћеш.
8. А Јонатан му рече: Ево, отићи ћемо к тијем људима и показаћемо им се.
9. Ако нам реку: Чекајте докле дођемо к вама, тада ћемо се уставити на свом мјесту, и нећемо ићи к њима.
10. Ако ли реку: Ходите к нама, тада ћемо отићи, јер нам их Господ предаде у руке. То ће нам бити знак.
11. И показаше се обојица стражи Филистејској; а Филистеји рекоше: Гле, излазе Јевреји из рупа у које су се сакрили.
12. И стражари рекоше Јонатану и момку који му ношаше оружје: Ходите к нама да вам кажемо нешто. И Јонатан рече оному што му ношаше оружје: Хајде за мном, јер их предаде Господ у руке Израиљу.
13. Тако пузаше Јонатан рукама и ногама, а за њим момак што му ношаше оружје; и падаху пред Јонатаном, и убијаше их за њим онај што му ношаше оружје.
14. И то би први бој у ком победи Јонатан и момак што му ношаше оружје око двадесет људи, отприлике на по рала земље.
15. И уђе страх у око у пољу и у сав народ; и стража и они који бјеху изашли да плијене препадоше се, и земља се усколеба, јер бјеше страх од Бога.
16. А стража Саулова у Гаваји Венијаминовој опази гдје се мноштво узбунило и успредало.
17. Тада рече Саул народу који бијаше с њим: Прегледајте и видите ко је отишао од нас. И кад прегледаше, гле, не бјеше Јонатана и момка његова који му ношаше оружје.
18. И рече Саул Ахији: Донеси ковчег Божји; јер ковчег Божји бијаше тада код синова Израиљевијех.
19. А док говораше Саул свештенику, забуна у околу Филистејском биваше све већа, и Саул рече свештенику: Остави.
20. И Саул и сав народ што бјеше с њим скупише се и дођоше до боја, и гле, повадили бјеху мачеве *један на другога, и забуна бјеше врло велика. [*Суд 7, 22; 2 дн 20, 23.]
21. А бијаше с Филистејима Јевреја као прије, који иђаху с њима на војску свуда; па и они присташе уз Израиљце који бијаху са Саулом и Јонатаном.
22. И сви Израиљци који се бијаху сакрили у гори Јефремовој, кад чуше да бјеже Филистеји, наклопише се и они за њима бијући их.
23. И избави Господ Израиља у онај дан; и бој отиде дори до Вет-Авена.
24. И Израиљци се врло уморише онај дан; а Саул закле народ говорећи: Да је проклет који једе што до вечера да се осветим непријатељима својим. И не окуси народ ништа.
25. И сав народ оне земље дође у шуму гдје бјеше много меда по земљи.
26. И кад дође народ у шуму, видје мед гдје тече; али нико не принесе руке к устима својим, јер се народ бојаше заклетве.
27. Али Јонатан не чу кад отац његов закле народ, те пружи штап који му бјеше у руци, и замочи крај у сат, и примаче руку своју к устима својим, и засвијетлише му се очи.
28. А један из народа проговори и рече: Отац је твој заклео народ рекавши: Да је проклет ко би јео што данас; стога сушта народ.
29. Тада рече Јонатан: Смео је земљу отац мој; видите како ми се засвијетлише очи чим окусах мало меда.
30. А да је још народ слободно јео данас од плијена непријатеља својих који нађе! Не би ли полом Филистејски био још већи?
31. И тако побихе онај дан Филистеје од Михмаса до Ајалона, и народ се врло умори.
32. И наклопи се народ на плијен, и нахваташе оваца и волова и телаца, и поклаше их на земљи, и стаде народ јести *с крвљу. [*3 Мој 3, 17.]
33. И јавише Сауду говорећи: Ево народ гријешни Господу једући с крвљу. А он рече: Невјеру учинисте; доваљајте сада к мени велик камен.
34. За тијем рече Саул: Разидите се међу народ и реците: Доведите сваки к мени вола својега и овцу своју; и овдје закољите и једите, и нећете гријешити Господу једући с крвљу. И донесе сав народ, сваки свога вола својом руком оне ноћи, и ондје клаше.
35. И начини Саул олтар Господу; то би први олтар који начини Господу.

36. Потом рече Саул: Хајдемо за Филистејима ноћас да их плијенимо до јутра, и да их не оставимо ниједнога. А они рекоше: Чини што ти је год воља. Али свештеник рече: Да приступимо овдје к Богу.

37. И упита Саул Бога: Хоћу ли ићи за Филистејима? Хоћеш ли их дати у руке Израиљу? Али не одговори му онај дан.

38. Зато рече Саул: Приступите овамо сви главари народни, и тражите и видите на ком је гријех данас.

39. Јер како је жив Господ који избавља Израиља, ако буде и на Јонатану сину мојем, погинуће заиста. И не одговори му нико из свега народа.

40. Потом рече свему Израиљу: Ви будите с једне стране, а ја и Јонатан, син мој, бићемо с друге стране. А народ рече Саулу: Чини што ти је драго.

41. Тада рече Саул Господу Богу Израиљеву: Покажи правога. И *обличи се Јонатан и Саул, а народ изиде прав. [*1 Сам 10, 20.]

42. И рече Саул: Баците ждријеп за ме и за Јонатана, сина мојега. И обличи се Јонатан.

43. Тада рече Саул Јонатану: *Кажи ми шта си учинио? И каза му Јонатан и рече: Само сам окусио мало меда на крај штапа који ми бјеше у руци; ево ме; хоћу ли погинути? [*ИНав 7, 19.]

44. А Саул рече: То нека ми учини Бог и то нека дода, погинућеш, Јонатане!

45. Али народ рече Саулу: Зар да погине Јонатан који је учинио ово спасење велико у Израиљу? Боже сачувај! Тако жив био Господ, неће пасти на земљу ниједна длака с главе његове. Јер је с помоћу Божјом учинио то данас. И тако избави народ Јонатана, те не погибе.

46. Тада се врати Саул од Филистеја, а Филистеји отидоше у своје мјесто.

47. И Саул, царујући над Израиљем, ратоваше на све непријатеље своје, на Моавце и на синове Амонове и на Едомце и на царење Совске и на Филистеје, и куда се год обраћаше надвлађиваше.

48. Скупи такођер војску и поби Амалика; и избави Израиља из руку онијех који га плијењаху.

49. А Саул имаше синове: Јонатана и Исуја и Мелхисуја; а дјема кћерима његовијем бјеху имена: првеници Мерава, а млађој Михала.

50. А жени Сауловој бјеше име Ахиноама, кћи Ахимасова; а војводи његову бјеше име Авенир, син Нира, стрица Саулова.

51. Јер Кис, отац Саулов, и Нир, отац Авениров, бијаху синови Авилони.

52. И бијаше велик рат с Филистејима свега вијека Саулова; и кога год виђаше Саул храбра и јунака, узимаше га к себи.

15. Саул побјеђује Амалитане, а бива одбачен због непослушности према заповијести Божијој.

1. Самуило рече Саулу: Господ ме је послао да те помажем за цара над народом његовијем, над Израиљем; слушај, дакле, ријечи Господње.

2. Овако вели Господ над војскама: *Опоменух се шта је учинио Амалик Израиљу, како му се опро на путу кад је ишао из Мисира. [*2 Мој 17, 8-14; 5 Мој 25, 17-19.]

3. Зато иди и побиј Амалика, и затри као проклето све што год има; не жали га, него побиј и људе и жене и дјецу и што је на сиси и волове и овце и камиле и магарце.

4. Тада Саул сазва народ и изброји их у Телаиму, и бјеше их двјеста тисућа пјешака и десет тисућа људи од Јуде.

5. И дође Саул до града Амалитскога и намјести засједу у потоку.

6. И рече Саул *Кенејима: Идите, одвојте се, уклоните се од Амалика, да вас не би потро с њима; јер сте ви учинили милост свијем синовима Израиљевијем кад су ишли из Мисира. И отидоше Кенеји од Амалика. [*Суа 1, 16.]

7. И Саул поби Амалике од Авиле до Сура, који је према Мисиру.

8. И ухвати Агага, цара Амалитскога, жива, а сав народ његов поби оштријем мачем.

9. И Саул и народ његов поштедје Агага и најбоље овце и најбоље волове и угојену стоку и јагањце и све што бијаше добро и не хтјеше побити; него што бијаше зло и без цијене, оно само побише.

10. Зато дође ријеч Господња к Самуилу говорећи:

11. Кајем се што сам Саула поставио царем, јер је одступио од мене, и није извршио мојих ријечи. И расрди се Самуило врло и викаше ка Господу сву ноћ.

12. И уставши рано Самуило пође пред Саула. И јавише Самуилу говорећи: Саул дође у Кармил, и ено подиже себи споменик, па се врати оданде и отиде даље и сиђе у Галгал.

13. Кад Самуило дође к Саулу, рече му Саул: Благословен да си, Господу! Извршио сам ријеч Господњу.

14. А Самуило рече: Каква је то блека оваца у ушима мојим и рика волова коју чујем?

15. А Саул рече: Од Амалика догнаше их; јер народ поштедје најбоље овце и најбоље волове да принесе на жртву Господу Богу твојему; остало пак побисмо као проклето.
16. А Самуило рече Саулу: Стани да ти кажем што ми је рекао Господ ноћас. Рече му: Говори.
17. Тада рече Самуило: *Нијеси ли био мали сам у својим очима, пак си постао глава племенима Израљевијем, и Господ те помаза за цара над Израљејем? [*1 Сам 9, 21.]
18. И Господ те посла на овај пут и рече: Иди, побиј грјешне Амалике и војуј на њих докле их не истријебите.
19. Зашто, дакле, не послуша глас Господњега, него се наклопи на плијен и учини зло пред Господом?
20. А Саул одговори Самуилу: Та послушао сам глас Господњи, и ишао сам путем којим ме посла Господ и довео сам Агага, цара Амаличкога, а Амалике сам истријебио.
21. Него народ узе од плијена овце и волове, најбоље између проклетих ствари, да принесе на жртву Господу Богу твојему у Галгалу.
22. Али Самуило рече: *Зар су миле Господу жртве паљенице и приноси као кад се слуша глас његов? Гле, † послушност је боља од жртве и покорност је боља од претилине овнујске. [*Ис 1, 11; † Ос 6, 6; Мт 9, 13; 12, 7.]
23. Јер је непослушност као гријех од чарања, и непокорност као сујевјерство и идолопоклонство. Одбацио си ријеч Господњу, зато је и он тебе одбацио да не будеш више цар.
24. Тада рече Саул Самуилу: Згријешило сам што сам преступио заповијест Господњу и твоје ријечи, јер побојам се народа и послушах глас његов.
25. Него сада опрости ми гријех мој, и врати се са мном да се поклоним Господу.
26. А Самуило рече Саулу: Нећу се вратити с тобом, јер си одбацио ријеч Господњу, и зато је тебе Господ одбацио да не будеш више цар над Израљејем.
27. И Самуило се окрете да иде, али га Саул ухвати за скут од плашта његова, те се одадрије.
28. Тада му рече Самуило: *Одадро је Господ царство Израљево од тебе данас, и дао га ближњему твојему који је бољи од тебе. [*1 Сам 28, 17.]
29. *И доиста јунак Израљејев неће слагати, нити ће се раскајати; јер није човјек да се каје. [*4 Мој 23, 19.]
30. А он рече: Згријешило сам, али ми сад учини част пред старјешинама народа мојега и пред Израљејем, и врати се са мном да се поклоним Господу Богу твојему.
31. И вративши се Самуило отиде за Саулом, и поклони се Саул Господу.
32. Потом рече Самуило: Доведите ми Агага, цара Амаличкога. И дође к њему Агаг весео, јер говораше Агаг: Заиста, прошла је горчина смртна.
33. Али Самуило рече: Како је твој мач учинио те су жене остале без дјете, тако ће остати без дјете твоја мајка међу женама. И исијече Самуило Агага пред Господом у Галгалу.
34. Потом отиде Самуило у Раму, а Саул отиде кући својој у Гавају Саулову.
35. И Самуило више не видје Саула до своје смрти, и плакаше Самуило за Саулом што се Господ покаја што је поставио Саула царем над Израљејем.

16. *Позивање Давида и прво помазивање за цара. Давид долази на Саулов двор.*

1. Господ рече Самуилу: *Докле ћеш ти плакати за Саулом кад га ја † одбацих да не царује више над Израљејем? Напуни рог свој уља и ходи да те пошљем к Јесеју Витлејемцу, јер између његовијех синова изабрах себи цара. [*1 Сам 15, 35; † 1 Сам 15, 23.]
2. А Самуило рече: Како да идем? Јер ће чути Саул, па ће ме убити. А Господ одговори: Узми са собом јуницу из говеда, па реци: Дођох да принесем жртву Господу.
3. И позови Јесеја на жртву, а ја ћу ти показати шта ћеш чинити, и помажи ми онога кога ти кажем.
4. И учини Самуило како му каза Господ, и дође у Витлејем; а старјешине градске уплашивши се истрчаше преда њ и рекоше му: *Јеси ли дошао добро? [*2 цар 9, 22.]
5. А он рече: Добро; дошао сам да принесем жртву Господу; освештајте се и ходите са мном на жртву. Па освешта и Јесеја и синове његове и позва их на жртву.
6. И кад дођоше видјевши Елијава, рече: Јамачно је пред Господом помазаник његов.
7. Али Господ рече Самуилу: Не гледај на лице његово ни на висину раста његова, јер сам га одбацио; јер не гледам на што човјек гледа: Човјек гледа што је на очима, *а Господ гледа на срце. [*Пс 7, 9.]
8. И дозво Јесеј Авинадава и рече му да иде пред Самуила. А он рече: Ни тога није изабрао Господ.
9. Потом Јесеј рече Сами да иде. А он рече: Ни тога није изабрао Господ.

10. Тако рече Јесеј, те прођоше седам синова његовијех пред Самуила; а Самуило рече Јесеју: Није Господ изабрао тијех.
11. Потом рече Самуило Јесеју: Јесу ли ти то сви синови? А он рече: *Остао је још најмлађи; ено га, пасе овце. Тада рече Самуило Јесеју: Пошљи, те га доведи, јер нећемо сједати за сто докле он не дође. [*1 Сам 17, 12.]
12. И посла, те га доведе. А бијаше смеђ, лијепијех очију и лијепа стаса. И Господ рече: Устани, помажи га, јер је то.
13. Тада Самуило узе рог с уљем и помаза га усред браће његове, и сиђе дух Господњи на Давида и оста на њему од тога дана. Потом уста Самуило и отиде у Раму.
14. *А дух Господњи отиде од Саула, и узнемираваше га зао дух од Господа. [*1 Сам 18, 12.]
15. И рекоше Саулу слуге његове: Гле, сада те узнемирује зли дух Божији.
16. Нека господар наш заповиједи слугама својим које стоје пред тобом, да потраже човјека који зна ударати у гусле, па кад те нападне зли дух Божији, *нека удара руком својом и одлакшаће ти. [*2 цар 3, 15.]
17. И рече Саул слугама својим: Потражите човјека који зна добро ударати у гусле, и доведите ми га.
18. А један између слуга његовијех одговори и рече: Ево, ја знам сина Јесеја Витлејемца, који умије добро ударати у гусле, и храбар је јунак и убојник, и паметан је и лијеп, и Господ је с њим.
19. И Саул посла људе к Јесеју и поручи: Пошљи ми Давида, сина својега, који је код оваца.
20. А Јесеј узе магарца и хљеба и мјешину вина и једно јаре, и посла Саулу по Давиду, сину својему.
21. И Давид дође к Саулу и изиде преда њ, и омиље Саулу веома, те га постави да му носи оружје.
22. Потом посла Саул к Јесеју и поручи: Нека Давид остане код мене, јер је нашао милост преда мнош.
23. И *кад би дух Божји напао Саула, Давид узевши гусле ударао би руком својом, то би Саул одахнуо и било би му боље, јер би зли дух отишао од њега. [*1 Сам 16, 14.]

17. Давид и Голијат.

1. Тада Филистеји скупише војску своју да војују, и скупише се у Сокоту Јудину, и стадоше у око између Сокота и Азике на међи Дамимској.
2. А Саул и Израилци скупише се и стадоше у око у долини Или, и уврсташе се према Филистејима.
3. И Филистеји стајаху на брду одонуда, а Израилци стајаху на брду одовуда, а међу њима бјеше долина.
4. И изиде из окола Филистејскога један заточник по имену Голијат из Тата, висок шест лаката и пед. [*ИНав 11, 22.]
5. И на глави му бјеше капа од мједи, и оклоп плочаст на њему од мједи; и бијаше оклоп тежак пет тисућа сикала.
6. И ногавице од мједи бјеху му на ногу, и штит од мједи на раменима.
7. А копљача од копља му бјеше као вратило, а гвозђа у копљу му бјеше шест стотина сикала; и који му оружје ношаше иђаше пред њим.
8. Он ставши викаше војску Израилску и говораше им: Што сте изашли уврставши се? Нијесам ли ја Филистејин, а ви слуге Саулове? Изберите једнога између себе, па нека изађе к мени.
9. Ако ме надјача и погуби ме, ми ћемо вам бити слуге; ако ли ја њега надјачам и погубим га, онда ћете ви бити нама слуге, и служићете нам.
10. Још говораше Филистејин: Ја осрамотих данас војску Израилску: Дајте ми човјека да се бијемо.
11. А кад Саул и сав Израил чу шта рече Филистејин, препадоше се и уплашише се врло.
12. А *бијаше Давид син једнога Ефраћанина, из Витлејема Јудина, којему име бјеше Јесеј, који имаше осам синова и бијаше у вријеме Саулово стар и временит међу људима. [*1 Сам 16, 1, 18.]
13. И три најстарија сина Јесејева отидоше за Саулом на војску; а имена тројици синова његовијех који отидоше на војску бијаху *првенцу Елијав, а другоме Авинадав, а трећему Сама. [*1 Сам 16, 6, 8, 9.]
14. А Давид бијаше најмлађи. И она три најстарија отидоше за Саулом.
15. А Давид отиде од Саула и врати се у Витлејем да пасе овце оца својега.
16. А Филистејин излажаше јутром и вечером, и стаја четрдесет дана.
17. А Јесеј рече Давиду, сину својему: Узми сада за браћу своју ефу овога прженога жита и овијех десет хљебова, и однеси брже у око браћи својој.
18. А овијех десет младијех сираца однеси тисућнику, и види браћу своју како су и донеси од њих

знак.

19. А Саул и они и сав Израилъ бијаху у долини Или ратујући с Филистејима.

20. И тако Давид уста рано и остави овце на чувару; па узе и отиде како му заповједи Јесеј; и дође на мјесто гдје бјеше око, и војска излажаше да се врста за бој и подизаше убојну вику.

21. И стајаше војска Израилъска и Филистејска једна према другој.

22. Тада остави Давид свој пртљаг код чувара, који чуваше пртљаг, и отрча у војску, и дође и запита браћу своју за здравље.

23. И докле говораше с њима, гле, онај заточеник по имену Голијат Филистејин из Гата изиде из војске Филистејске и говораше као прије, и Давид чу.

24. А сви Израилъци, кад видјеше тога човјека, узбјегоше од њега и бјеше их страх веома.

25. И говорашу Израилъци: Видјесте ли тога човјека што изиде? Јер изиде да срамоти Израилъа. А ко би га погубио, цар би му дао силно благо, и кћер своју дао би му; и ослободио би дом оца његова у Израилъу.

26. Тада рече Давид људима који стајаху око њега говорећи: Шта ће се учинити човјеку који погуби тога Филистејина и скине срамоту с Израилъа? Јер ко је тај Филистејин необрезани да срамоти војску Бога живога?

27. А народ му одговори исте ријечи говорећи: То ће се учинити ономе ко га погуби.

28. А кад чу Елијав, брат његов најстарији, како се разговара с тијем људима, разљути се Елијав на Давида и рече му: Што си дошао? И на ком си оставио оно мало оваца у пустињи? Знај ја обијест твоју и злоћу срца твојега; дошао си да видиш бој.

29. А Давид рече: Шта сам сад учинио? Заповјеђено ми је.

30. Потом окрену се од њега к другоме и запита као прије; и народ му одговори као прије.

31. И кад се чуше ријечи које говораше Давид, јавише их Саулу, а он га дозвола к себи.

32. И Давид рече Саулу: Нека се нико не плаши од онога, слуга ће твој изаћи и биће се с Филистејином.

33. А Саул рече Давиду: Не можеш ти ићи на Филистејина да се бијеш с њим, јер си ти дијете, а он је војник од младости своје.

34. А Давид рече Саулу: Слуга је твој пасео овце оца својега; па кад дође лав или медвјед и однесе овцу из стада,

35. Ја потрчах за њим, и ударих га и отех му из чељусту; и кад би скочио на ме, ухватих га за грло, те га бих и убих.

36. И лава и медвједа убијао је твој слуга, па ће и тај Филистејин необрезани проћи као они; јер осрамоти војску Бога живога.

37. Још рече Давид: Господ који ме је сачувао од лава и медвједа, он ће ме сачувати и од овога Филистејина. Тада рече Саул Давиду: Иди и Господ нека буде с тобом.

38. И Саул даде Давиду своје оружје, и метну му на главу капу своју од мједи и метну оклоп на њ.

39. И припаса Давид мач његов преко својега одијела и пође, али не бјеше навикао, па рече Давид Саулу: Не могу ићи с тијем, јер нијесам навикао. Па скиде Давид са себе.

40. И узе штап свој у руку, и изабра на потоку пет глатких камена и метну их у торбу пастирску коју имаше, и узе праћу своју у руку, и тако пође ка Филистејину.

41. А и Филистејин иђаше све ближе к Давиду, а човјек који му ношаше оружје, иђаше пред њим.

42. А кад Филистејин погледа и видје Давида, подсмјехну му се што бјеше млад и смеђ и лијепа лица.

43. И рече Филистејин Давиду: Еда ли сам псето те идеш на ме са штапом? И проклињаше Филистејин Давида боговима својим.

44. И рече Филистејин Давиду: Ходи к мени да дам тијело твоје птицама небеским и звјерима земаљским.

45. А Давид рече Филистејину: Ти идеш на ме с мачем и с копљем и са штитом; а ја идем на те у име Господа над војскама, Бога војске Израилъеве којег си ружио.

46. Данас ће те Господ дати мени у руке, и убићу те, и скинућу главу с тебе, и даћу данас тјелеса војске Филистејске птицама небеским и звијерима земаљским, и познаће сва земља да је Бог у Израилъу.

47. И знаће сав овај збор да Господ не спасава мачем ни копљем, јер је рат Господњи, зато ће вас дати нама у руке.

48. А кад се Филистејин подиже и дође ближе к Давиду, Давид брже истрча на бојиште пред Филистејина.

49. И Давид тури руку своју у торбу своју, и извади из ње камен, и баци га из праће, и погоди Филистејина у чело и уђе му камен у чело, те паде ничице на земљу.

50. Тако Давид праћом и каменом надјача Филистејина, и удари Филистејина и уби га; а немаше Давид мача у руци.
51. И притрчав Давид стаде на Филистејина, и зграби мач његов и извуче га из корица и погуби га и одсијече му главу. А Филистеји, кад видјеше гдје погибе јунак њихов, побјегоше.
52. А Израиљци и Јудејци усташе и повикаше и потјераше Филистеје до долине и до врата Акаронских; и падаше побијени Филистеји по путу Сарајимском до Гата и до Акарона.
53. Потом се вратише синови Израиљеви тјеравши Филистеје, и оплијенише око њихов.
54. А Давид узе главу Филистејинову и однесе је у Јерусалим, а оружје његово остави у својој колиби.
55. А кад Саул видје Давида гдје иде пред Филистејина, рече Авениру војводи: Чији је син тај младић, Авенире? А Авенир рече: Како је жива душа твоја, царе, не знам.
56. А цар рече: Питај чији је син тај младић.
57. А кад се врати Давид погубивши Филистејина, узе га Авенир и изведе га пред Саула, а у руци му бјеше глава Филистејинова.
58. И Саул рече му: Чији си син, дијете? А Давид рече: Ја сам син слуге твојега Јесеја Витлејемца.

18. Давид се спријатељује с Јонатаном, народ га слави, Саул му завиди. Давид се жени Михалом.

1. И кад сврши разговор са Саулом, душа Јонатанова приону за душу Давидову, и Јонатан га запази *као своју душу. [*1 Сам 20, 17.]
2. И узе га Саул тај дан и не даде му да се врати кући оца својега.
3. И Јонатан учини вјеру с Давидом, јер га љубљаше као своју душу.
4. И скиде Јонатан са себе плашт који ношаше и даде га Давиду, и одијело своје и мач свој и лук свој и појас свој.
5. И иђаше Давид на што га год Саул пошиљаше, и бијаше *срећан, и постави га Саул над војницима, и омиље свему народу, па и слугама Сауловијем. [*1 Сам 18, 14.]
6. А кад се враћаху, и кад се Давид враћаше убивши Филистејина, *излазише жене из свакога града Израиљева пјевајући и играјући у сусрет цару Саулу, с бубњима и с весељем и гуслама. [*Суд 11, 34.]
7. И отпијевајући жене једне другима уза свирке говораху: *Саул згуби своју тисућу, али Давид својих десет тисућа. [*1 Сам 21, 11; 29, 5.]
8. И разгњеви се Саул врло, и не бише му по вољи те ријечи и рече: Давиду дадоше десет тисућа, а мени дадоше тисућу; још му само царство треба.
9. И од тога дана Саул гледаше попримеко Давида.
10. А сјутрадан нападе Саула *зли дух послат од Бога, те пророковаше у кући, а Давид му удараше руком својом у гусле као прије. А Саулу у руци бјеше копље. [*1 Сам 16, 14.]
11. И *Саул баца копље говорећи: Да прикујем Давида за зид. Али му се Давид измаче два пута. [*1 Сам 19, 10; 20, 33.]
12. И Саула бјеше страх од Давида, јер Господ бјеше с њим, а од Саула бјеше одступио.
13. Зато га уклони Саул од себе, и постави га тисућником; и он одлажаше и долажаше пред народом.
14. И Давид бијаше срећан у свему што чињаше, јер Господ бијаше с њим.
15. А Саул, видећи да је веома срећан, бојаше га се.
16. А сав Израиљ и Јуда љубљаше Давида, јер он одлажаше и долажаше пред њима.
17. И рече Саул Давиду: Ево, кћер своју старију Мераву даћу ти за жену, само ми буди храбар и води ратове Господње. Јер Саул говораше: Нећу да се дигне моја рука на њ, него Филистејска рука нека се дигне на њ.
18. А Давид рече Саулу: Ко сам ја и какав је живот мој или дом оца мојега у Израиљу да будем зет царев?
19. А кад дође вријеме да Мераву, кћер Саулову, даду Давиду, дадоше је Адрилу Меолаћанину за жену.
20. Али Давида љубљаше Михала, кћи Саулова; а кад то јавише Саулу, би му по вољи.
21. И рече Саул: Даћу му је да му буде замка и да се диже на њ рука Филистејска. А Давиду рече Саул: Бићеш ми данас зет с другом.
22. И заповједи Саул слугама својим: Реците Давиду тајно и говорите: Гле, омилио си цару, и све слуге његове љубе те; буди сада зет царев.
23. И слуге Саулове рекоше те ријечи Давиду, а Давид рече: Мислите ли да је лако бити зет царев? Та ја сам сиромах и мали човјек.
24. И Саулу јавише ово слуге његове говорећи: Овако рече Давид.

25. А Саул рече: Овако реците Давиду: Не тражи цар уздарја, него сто крајака Филистејских, да се цар освети својим непријатељима. А Саул мишљаше како би Давид пао у руке Филистејима.

26. И слуге његове казаше Давиду те ријечи, и Давиду би по вољи да постане царев зет. И вријеме се још не наврши.

27. А Давид уста и отиде са својим људима, и поби двјеста Филистеја. И донесе Давид крајке њихове, и дадоше их на број цару да би постао царев зет. И Саул му даде за жену Михалу, кћер своју.

28. И Саул видје и позна да је Господ с Давидом; и Михала, кћи Саулова, љубљаше га.

29. А Саул се још већма побоја Давида; и бијаше Саул једнако непријатељ Давиду.

30. А кнезови Филистејски удараху; и кад год удараху, Давид бијаше срећнији од свијех слуга Сауловијех, и име се његово врло прослави.

19. Саул прогони Давида, он бјежи Самуилу. И Саул међу пророцима.

1. Саул говори Јонатану, сину својему, и свијем слугама својим да убију Давида; али *Јонатан, син Саулов, љубљаше веома Давида. [*1 Сам 18, 1.]

2. И јави Јонатан Давиду и рече му: Саул, отац мој, тражи да те убије; него се чувај сјутра, склони се гдјегод и прикриј се.

3. А ја ћу изаћи и стајаћу поред оца својега у пољу гдје ти будеш, и говорићу о теби с оцем својим, и што дознам јавићу ти.

4. И Јонатан проговори за Давида Саулу, оцу својему, и рече му: Да се не огријеш цар о слугу својега Давида, јер се он није огријешо о тебе, него је још врло добро за те што је чинио.

5. Јер није марио за живот свој и *побио је Филистеје, и Господ учини спасење велико свему Израиљу; видио си и радовао си се; па зашто би се огријешо о крв праву и убио Давида низашто? [*1 Сам 17, 50.]

6. И послуша Саул Јонатана и закле се Саул: Тако жив био Господ, неће погинути.

7. Тада Јонатан дозва Давида и каза му Јонатан све ово; и доведе Јонатан Давида к Саулу, и опет би пред њим као пређе.

8. И наста опет рат, и Давид изиде и поби се с Филистејима и разби их веома, те бјежаше од њега.

9. Потом зли дух Господњи нападе Саула кад сјеђаше код куће и држаше копље у руци, а Давид удараше руком о гусле.

10. И Саул шћаше Давида копљем приковати за зид, али се он измаче Саулу, те копље удари у зид, а Давид побјеже и избави се ону ноћ.

11. А *Саул посла људе ка кући Давидовој да га чувају и ујутру убију. А то јави Давиду жена његова Михала говорећи: Ако ноћас не избавиш душе своје, ујутру ћеш погинути. [*Пс 59 натпис.]

12. Тада Михала спусти Давида кроз прозор, те отиде и побјеже и избави се.

13. А Михала узе лик, и метну га у постељу, и метну му под главу узглавље од костријети и покри га хаљином.

14. И кад Саул посла људе да ухвате Давида, она рече: Болестан је.

15. А Саул посла опет људе да виде Давида говорећи: Донесите ми га у постељи да га погубим.

16. А кад дођоше послани, гле, лик у постељи и узглавље од костријети под главом му.

17. И рече Саул Михали: Што ме тако превари и пусти непријатеља мојега да утече? А Михала рече Саулу: Он ми рече: Пустите ме или ћу те убити.

18. Тако Давид утече и избави се, и дође к Самуилу у Раму, и приповједи му све што му је учинио Саул. И отидоше он и Самуило и осташе у Најоту.

19. А Саулу дође глас и рекоше му: Ено Давида у Најоту у Рами.

20. Тада посла Саул људе да ухвате Давида; и они видјеше збор пророка гдје пророкују, а Самуило им старјешина. И дух Господњи дође на посланике Саулове, те и они пророковаху.

21. А кад то јавише Саулу, он посла друге посланике, али и они пророковаху; те Саул опет посла треће посланике, али и они пророковаху.

22. Тада сам пође у Раму, и кад дође на велики студенац који је у Сокоту, запита говорећи: Гдје је Самуило и Давид? И рекоше му: Ено их у Најоту у Рами.

23. И пође у Најот у Рами; али и на њега сиђе дух Божји, те идући даље, пророковаше докле дође у Најот у Рами.

24. Па скиде и он хаљине своје са себе, и пророкова и он пред Самуилом, и паднувши лежаше го цео онај дан и сву ноћ. Стога се говори: Еда ли је и Саул међу пророцима?

20. Давид и Јонатан учвршћују своје пријатељство.

1. А Давид побјеже из Најота у Рами и дође и рече Јонатану: Шта сам учинио? Каква је кривица моја? И шта сам згријешо оцу твојему, те тражи душу моју?
2. А он му рече: Сачувај, Боже! Нећеш ти погинути. Ево, отац мој не чини ништа, ни велико ни мало, а да мени не каже; а како би то тајио од мене отац мој? Неће то бити.
3. А Давид заклинајући се опет рече: Отац твој зна добро да сам нашао љубав у тебе, па вели: Не треба да дозна за ово Јонатан да се не ожалости. Али тако жив био Господ и тако жива била душа твоја, само је један корак између мене и смрти.
4. А Јонатан рече Давиду: Шта жели душа твоја? Ја ћу ти учинити.
5. И Давид рече Јонатану: Ево сјутра је младина, кад треба с царем да једем, пусти ме, дакле, да се сакријем у пољу до трећег вечера.
6. Ако запита за ме отац твој, ти реци: Врло ми се молио Давид да отрчи у Витлејем град свој, јер је ондје годишња жртва свега рода његова.
7. Ако рече: Добро, биће миран слуга твој; ако ли се разгњеви, знај да је зло наумио.
8. Учини, дакле, милост служи својему, *кад си вјеру Господњу ухватио са слугом својим; ако је каква кривица на мени, убиј ме сам, јер зашто би ме водио к оцу својему? [*1 Сам 18, 3.]
9. А Јонатан му рече: Боже, сачувај; јер да дознам да је отац мој наумио зло да те задеси, зар ти не бих јавио?
10. А Давид рече Јонатану: Ко ће ми јавити ако ти отац одговори што зло?
11. А Јонатан рече Давиду: Ходи да изидемо у поље. И изидоше обојица у поље.
12. И Јонатан рече Давиду: Господе Боже Израилев! Кад искушам оца својега сјутра у ово доба или прекосјутра, и буде добро по Давида, ако не пошљем к теби и не јавим ти,
13. Нека Господ учини тако Јонатану и тако нека дода. Ако ли отац мој буде наумио да ти учини зло, ја ћу ти јавити, и оправиху те и отићи ћеш с миром; и Господ нека буде с тобом као што је био с оцем мојим.
14. А и ти, докле сам жив, чинићеш мени милост Господњу да не погинем;
15. И нећеш укратити милости своје дому мојему довијека, ни онда кад Господ истријеби све непријатеље Давидове са земље.
16. Тако Јонатан учини вјеру с домом Давидовијем говорећи: Господ нека тражи из руку непријатеља Давидовијех.
17. И још закле Јонатан Давида љубављу својом к њему, јер га љубљаше као своју душу.
18. Потом рече му Јонатан: Сјутра је младина и питаће се за те, јер ће твоје мјесто бити празно.
19. А ти чекај до трећег дана, па онда отиди брзо и дођи на мјесто гдје си се био сакрио кад се ово радило, и, сједи код камена Езила.
20. А ја ћу бацити три стријеле украј тога камена као да гађам биљегу.
21. И ево, послаћу момка говорећи му: Иди, нађи стријеле. Ако речем момку: Ето стријеле су за тобом овамо ближе, дигни их; тада дођи, добро је по те, и неће ти бити ништа, тако жив био Господ!
22. Ако ли овако речем момку: Ето, стријеле су пред тобом тамо даље; онда иди, јер те Господ шаље.
23. А за ове ријечи што рекосмо ја и ти, ево, Господ је свједок између мене и тебе довијека.
24. Потом се Давид сакри у пољу; и дође младина, и цар сједе за сто да једе.
25. А кад цар сједе на своје мјесто по обичају на мјесто код зида, Јонатан уста, а Авенир сједе до Саула, а мјесто Давидово бјеше празно.
26. И Саул не рече ништа онај дан, јер мишљаше: Догодило му се штогод, те *није чист, зацијело није чист. [*3 Мој 15, 5 и даље.]
27. А сјутрадан, други дан мјесеца, опет бјеше празно мјесто Давидово, а Саул рече Јонатану сину својему: Зашто син Јесејев не дође на објед ни јуче ни данас?
28. А Јонатан одговори Саулу: Врло ме је молио Давид да отиде до Витлејема,
29. Рекавши: Пусти ме, јер породица наша има жртву у граду, и сам ми је брат заповједио; ако сам, дакле, нашао милост пред тобом, да отидем и видим браћу своју. Зато није дошао на царев објед.
30. Тада се разгњеви Саул на Јонатана, те му рече: Неваљали и непослушни сине! Зар ја не знам да си изабрао сина Јесејева себи на срамоту и на срамоту својој неваљалој мајци?
31. Јер докле је жив син Јесејев на земљи, нећеш се утврдити ни ти ни царство твоје; зато пошљи сада и доведи га к мени, јер је заслужио смрт.
32. А Јонатан одговори Саулу, оцу својему, и рече му: Зашто да се погуби? Шта је учинио?
33. Тада се Саул *баца копљем на њ да га убије. Тада видје Јонатан да је отац његов наумио убити Давида. [*1 Сам 18, 11.]
34. И уста Јонатан од стола гњеван, и ништа не једе други дан по младини; јер се забрину за Давида

што га отац осрамоти.

35. А кад би ујутру, изиде Јонатан у поље у вријеме како бјеше уговорио с Давидом, и с њим једно момче.

36. И рече момку својему: Трчи да ми нађеш стријеле које ћу пустити. И момче отрча, а он пусти стријелу преко њега.

37. А кад дође момак до мјеста куда бјеше застријелио Јонатан, викну Јонатан за момком говорећи: Није ли стријела даље напријед?

38. Још викну Јонатан за момком: Брже, не стој. И момак Јонатанов покупи стријеле и врати се господару својему.

39. Али момак не знаше ништа, само Јонатан и Давид знаху шта је.

40. И Јонатан даде оружје своје момку који бијаше с њим, и рече му: Иди, однеси у град.

41. И кад момак отиде, Давид уста с јужне стране и паде ничице на земљу и поклони се три пута, и пољубише се, и плакаше обојица, а Давид особито.

42. И рече Јонатан Давиду: Иди с миром као што смо се закледи обојица именом Господњим рекавши: Господ да је свједок између мене и тебе и између мојега сјемена и твојега сјемена довијека.

43. И тако Давид уставши отиде, а Јонатан се врати у град.

21. Давид у Нову добија од свештеника Ахимелеха свете хљебове и мач Голијатов; бјежи цару Ахису.

1. Тада Давид дође у Нов к Ахимелеху свештенику; а Ахимелех се уплаши и истрча пред Давида, и рече му: Зашто си сам и нема никога с тобом?

2. А Давид рече Ахимелеху свештенику: Цар ми нешто заповједи и рече ми: Нико да не дозна зашто те шаљем и шта сам ти заповједио. А слуге сам оправдио у то и то мјесто.

3. Него шта имаш при руци? Дај ми пет хљебова, или шта имаш.

4. А свештеник одговори Давиду и рече: Немам при руци обичнога хљеба; него има светога хљеба; али јесу ли се момци чували од жена?

5. А Давид одговори свештенику и рече му: Није било жена код нас ни јуче ни ономадне, откако сам пошао, и судови су у момака били свети. А ако би пут и нечист био, осветиће се данас судовима.

6. Тада му *даде свештеник хљебове свете, јер не бјеше хљеба осим хљебова постављенијех, који бијаху узети испред Господа да се поставе хљебови топли онај дан кад се они узеше. [*Мт 12, 3.]

7. А ондје бијаше онај дан један од слуга Сауловијех бавећи се пред Господом, којему име бјеше *Доик Идумејац, старјешина над пастирима Сауловијем. [*1 Сам 22, 9.]

8. И Давид рече Ахимелеху: Имаш ли ту какво копље или мач? Јер ни мача својега ни оружја не понесох, јер ствар царева бијаше хитна.

9. А свештеник рече: Овдје је мач Голијата Филистејина, којега си убио у *долини Или, увијен у платно иза **оплећка; ако хоћеш, узми га, јер другога осим њега нема овдје. А Давид рече: Таквога више нема, дај ми га. [*1 Сам 17, 50; **Суд 8, 27.]

10. Потом се подиже Давид и побјеже онај дан од Саула, и дође к Ахису цару Гатском.

11. А Ахису *рекоше слуге његове: Није ли ово Давид цар земаљски? Нијесу ли о њему пјевали играјући и говорећи: † Саул згуби своју тисућу, а Давид својих десет тисућа? [*Пс 56 натпис; † 1 Сам 18, 7; 29, 5.]

12. И Давид метну ове ријечи у срце своје, и побоја се веома Ахиса, цара Гатскога.

13. И *претвори се пред њима и учини се луд у рукама њиховијем; и шараше по вратима и бацаше пјену низ браду своју. [*Пс 34 натпис.]

14. И Ахис рече слугама својим: Ето, видите да је човјек луд; што сте ми га довели?

15. Зар немам доста лудијех, него ми доведосте тога да лудује преда мнош? Зар ће тај ући у кућу моју?

22. Давид бјежи даље. Уз помоћ издајника Доика, Саул убија осамдесет и пет свештеника.

1. Тада Давид отиде оданде и *утече у пећину Одоламску. А кад то чуше браћа његова и сав дом оца његова, дођоше онамо к њему. [*Пс 57 натпис.]

2. И *скупише се око њега који год бијаху у невољи и који бијаху задужени и који год бијаху тужна срца; и он им поста поглавица; и бјеше их с њим око четири стотине људи. [*Суд 11, 3.]

3. И оданде отиде Давид у Миспу Моавску и рече цару Моавском: Допусти да се отац мој и мати моја склоне код вас докле видим шта ће Бог учинити са мнош.

4. И изведе их пред цара Моавскога, и осташе код њега за све вријеме докле Давид бјеше у оном

граду.

5. Али пророк Гад рече Давиду: Немој остати у том граду, иди и врати се у земљу Јудину. И Давид отиде и дође у шуму Арет.
6. А Саул чу да се појавио Давид и људи што бијаху с њим. Тада Саул сјеђаше у Гаваји под шумом у Рами, с копљем у руци, а све слуге његове стајаху пред њим.
7. И рече Саул слугама својим које стајаху пред њим: Чујте, синови Венијаминови; хоће ли вама свјема син Јесејев дати њиве и винограде? Хоће ли све вас учинити тисућницима и стотиницима?
8. Те сте се сви сложили на ме, и нема никога да ми јави да се *мој син сложио са сином Јесејевијем, и нема никога међу вама да мари за ме и да ми јави да је син мој подигао слугу мојега на ме да ми засједа, као што се данас види. [*1 Сам 18, 3.]
9. Тада одговори *Доик Идумејац, који стајаше са слугама Сауловијем, и рече: Видио сам сина Јесејева гдје дође у Нов к Ахимелеху, сину Ахитовову. [*Пс 52 натпис.]
10. Он пита за њ Господа и даде му брашњенице; и мач Голијата Филистејина даде му.
11. Тада цар посла да доведу Ахимелеха, сина Ахитовова, свештеника и сав дом оца његова, свештенике, који бијаху у Нову. И дођоше сви к цару.
12. Тада рече Саул: Чуј сада, сине Ахитовов. А он одговори: Ево ме, господару.
13. А Саул му рече: Зашто сте се сложили на ме ти и син Јесејев, те си му дао хљеба и мач, и питао си Бога за њ да би устао на ме да ми засједа, као што се види данас?
14. А Ахимелех одговори цару и рече: А ко је између свијех слуга твојих као Давид, вјеран, и зет царев и послушан теби и поштован у кући твојој?
15. Еда ли сам сад први пут питао Господа за њ? Сачувај, Боже! Нека цар не биједи таквим чим слуге својега нити кога у дому оца мојега; јер није знао слуга твој од свега тога ништа.
16. Али цар рече: Погинућеш, Ахимелеше! И ти и сав дом оца твојега.
17. Тада цар рече слугама које стајаху пред њим: Окрените се и погубите свештенике Господње, јер је њихова рука с Давидом, и знајући да је побјегао, не јавише ми. Али слуге цареве не хтјеше подигнути руке своје да уложе на свештенике Господње.
18. Тада цар рече Доику: Окрени се ти, те уложи на свештенике. И окренувши се Доик Идумејац уложи на свештенике, и поби их онај дан осамдесет и пет, који ношаху оплећак ланени.
19. И у Нову, граду свештеничком, исијече оштријем мачем и људе и жене и дјецу и која сисаху, и волове, и магарце и ситну стоку оштријем мачем.
20. Али утече један син Ахимелеха, сина Ахитовова, по имену Авијатар, и побјеже к Давиду.
21. И Авијатар јави Давиду да је Саул побио свештенике Господње.
22. А Давид рече Авијатару: Знао сам онога дана кад је био ондје Доик Идумејац да ће зацијело казати Саулу; ја сам крив за све душе дома оца твојега.
23. Остани код мене, не бој се; јер ко тражи моју душу, тражиће и твоју; код мене ћеш бити сачуван.

23. Давид ослобађа град Кеилу од Филистејаца; издају га и гоне, али се спасава на чудесан начин.

1. Тада јавише Давиду говорећи: Ево, Филистеји ударише на *Кеилу и харају гумна. [*ИНав 15, 44.]
2. И *упита Давид Господа говорећи: Хоћу ли ићи и ударити на те Филистеје? А Господ рече Давиду: Иди, и побићеш Филистеје и избавити Кеилу. [*1 Сам 23, 4, 6, 9; 30, 8; 2 Сам 5, 19, 23.]
3. А Давиду рекоше људи његови: Ево нас је страх овдје у Јудиној земљи, а шта ће бити кад пођемо у Кеилу на око Филистејски.
4. Зато Давид опет упита Господа, а Господ му одговори и рече: Устани, иди у Кеилу, јер ћу ја предати Филистеје у руке твоје.
5. Тада отиде Давид са својим људима у Кеилу, и удари на Филистеје, и отјера им стоку и поби их љуто; тако избави Давид становнике Кеилске.
6. А кад Авијатар, син Ахимелехов, *побјеже к Давиду у Кеилу, донесе собом оплећак. [*1 Сам 22, 20.]
7. Потом јавише Саулу да је Давид дошао у Кеилу; и рече Саул: Дао га је Бог у моје руке јер се затворио ушавши у град, који има врата и пријеворнице.
8. И сазва Саул сав народ на војску да иде на Кеилу и опколи Давида и људе његове.
9. Али Давид дознавши да му Саул зло кује, *рече Авијатару свештенику: Узми на се оплећак. [*1 Сам 30, 7.]
10. И рече Давид: Господе Боже Израиљев! Чуо је слуга твој да се Саул спрема да дође на Кеилу да раскопа град мене ради.
11. Хоће ли ме Кеиљани предати у његове руке? Хоће ли доћи Саул као што је чуо слуга твој? Господе Боже Израиљев! Кажу слуги својему. А Господ одговори: Доћи ће.

12. Опет рече Давид: Кеиљани хоће ли предати мене и моје људе у руке Саулове? А Господ одговори: Предаће.
13. Тада се Давид подиже са својим људима, око шест стотина људи, и отидоше из Кеиле и идоше куда могоше. А кад Сауду јавише да је Давид побјегао из Кеиле, тада он не хтје ићи.
14. А Давид се бављаше у пустињи по тврдијем мјестима, и намјести се на једном брду у пустињи Зифу. А Саул га тражаше једнако, али га Господ не даде у његове руке.
15. И Давид видећи да је Саул изашао те тражи душу његову, оста у пустињи Зифу, у шуми.
16. А Јонатан, син Саулов, подиже се и дође к Давиду у шуму, и укријепи му руку у Господу;
17. И рече му: Не бој се, јер те неће стигнути рука Саула оца мојега; него ћеш царовати над Израиљем, а ја ћу бити други за тобом; и *Саул отац мој зна то. [*1 Сам 24, 20.]
18. И *учинише њих двојица вјеру пред Господом; и Давид оста у шуми, а Јонатан отиде кући својој. [*1 Сам 18, 3.]
19. Тада *дођоше Зифеји к Сауду у Гавају и рекоше: Не крије ли се Давид код нас по тврдијем мјестима у шуми на брду Ехели надесно од Гесимона? [*1 Сам 26, 1; Пс 54 натпис.]
20. Сада, дакле, по својој жељи душе своје, царе, изиди, а наше ће бити да га предамо у руке цару.
21. А Саул рече: Господ да вас благослови што ме пожалисте.
22. Идите сада и дознајте још боље и разберите и промотрите гдје се сакрио и ко га је ондје видио; јер ми кажу да је врло лукав.
23. Промотрите и видите сва мјеста гдје се крије, па опет дођите к мени кад добро дознате, и ја ћу поћи с вама; и ако буде у земљи, тражићу га по свијем тисућама Јудинијем.
24. Тада усташе и отидоше у Зиф прије Саула; а Давид и људи његови бијаху у пустињи Маону у равници надесно од Гесимона.
25. И Саул изиде са својим људима да га тражи; а Давиду јавише, те он сиђе са стијене и стаде у пустињи Маону. А Саул кад то чу, отиде за Давидом у пустињу Маон.
26. И Саул иђаше једном страном планине, а Давид са својим људима другом страном планине; и Давид хиђаше да утече Сауду, јер Саул са својим људима опкољаваше Давида и његове људе да их похвата.
27. У том дође гласник Сауду говорећи: Брже ходи, јер Филистеји ударише на земљу.
28. Тада се врати Саул не тјерајући даље Давида, и отиде пред Филистеје. Отуда се прозва оно мјесто Села-Амалекот.

24. *Давид штеди Саулов живот у пећини. Саул увиђа своју неправду.*

1. А Давид, отишавши оданде, стаде на тврдијем мјестима Енгадским.
2. И кад се Саул врати одагнавши Филистеје, рекоше му говорећи: Ено Давида у пустињи Енгадској.
3. Тада узе Саул три тисуће људи изабранијех из свега Израиља, и отиде да тражи Давида и људе његове по врлетима гдје су дивокозе.
4. И дође к торовима овчијим у крају пута гдје бијаше пећина; и Саул уђе у њу рад себе; а *Давид и његови људи сјеђаху у крају у пећини. [*Пс 142 натпис.]
5. И рекоше Давиду људи његови: Ево дана за који ти рече Господ: Ево ја ти предајем непријатеља твојега у руке да учиниш с њим што ти је воља. И Давид уста, те полако одсијече скут од плашта Саулова.
6. А послвије задрхта срце Давиду што одсијече скут Сауду.
7. И рече својим људима: Не дао Бог да то учиним господару својему, помазанику Господњему, да подигнем руку своју на њ. Јер је помазаник Господњи.
8. И одврати ријечима Давид људе своје и не даде им да устану на Саула. И Саул изашав из пећине, пође својим путем.
9. Потом Давид уста, и изашав из пећине, стаде викати за Саулом говорећи: Царе господине! А Саул се обазре, а Давид се сави лицем до земље и поклони се.
10. И рече Давид Сауду: Зашто слушаш што ти кажу људи који говоре: Ето Давид тражи зло твоје?
11. Ево, данас видјеше очи твоје да те је Господ био предао данас у моје руке у овој пећини, и рекоше ми да те убијем: Али те поштедјех и рекох: Нећу дигнути руке своје на господара својега, јер је помазаник Господњи.
12. Ево, оче мој, ево види скут од плашта својега у мојој руци; одсјекох скут од плашта твојега, а тебе не убих; познај и види да нема зла ни неправде у руци мојој, и да ти нијесам згријешо; а ти вребаш душу моју да је узмеш.
13. Господ нека суди између мене и тебе, и нека ме освети од тебе; али рука се моја неће подигнути

на те.

14. Како каже стара прича: Од безбожнијех излази безбожност; зато се рука моја неће подигнути на те.

15. За ким је изашао цар Израиљев? Кога гониш? Мртва пса, буху једну.

16. Господ нека буде судија, и нека расуди између мене и тебе; он нека види и расправи моју парницу и избави ме из руке твоје.

17. А кад изговори Давид ове ријечи Саулу, рече Саул: Је ли то твој глас, сине Давиде? И подигавши Саул глас свој, заплака.

18. И рече Давиду: Правији си од мене, јер си ми вратио добро за зло које сам ја теби учинио.

19. И данас си ми показао да ми добро чиниш; јер ме Господ даде теби у руке, а ти ме опет не уби.

20. И ко би нашавши непријатеља својега, пустио га да иде добријем путем? Господ нека ти врати добро за ово што си ми учинио данас.

21. И сада, ево, *знам да ћеш зацијело бити цар, и јако ће бити у твојој руци царство Израиљево. [*1 Сам 23, 17.]

22. Зато ми се сада закуни Господом да нећеш истријелити сјемена мојега послје мене, ни имена мојега затрти у дому оца мојега.

23. И закле се Давид Саулу; и Саул отиде кући својој, а Давид и људи његови отидоше на тврдо мјесто.

25. *Самуилова смрт. Навалова неразумност и Авигејина разумност.*

1. У том *умрије Самуило, и сабра се сав Израиљ и плакаше за њим, и погребаше га у дому његову у Рами. А Давид уста и сиђе у пустињу Фаранску. [*1 Сам 28, 3.]

2. А бијаше један човјек у Маону, а стока му бијаше на Кармилу; и бијаше човјек врло богат, јер имаше три тисуће оваца и тисућу коза, и тада стризијаше овце своје на Кармилу.

3. И бјеше име тому човјеку Навал, а жени му име Авигеја; и она бијаше жена разумна и лијепа, а он бијаше тврда срца и opak, а бијаше од рода Халеева.

4. И Давид чу у пустињи да Навал стриже овце.

5. И посла Давид десет момака, и рече Давид момцима: Идите на Кармил и отидите к Навалу, и поздравите га од мене.

6. И реците му: Здраво! И мир да ти је, и дому твојему да је мир, и свему што имаш да је мир!

7. Чуо сам да стрижеш овце; пастири су твоји бивали код нас, и не учинисмо им неправде, и ништа им није нестало докле год бијаху на Кармилу.

8. Питај слуге своје, и казаће ти. Нека ови момци нађу милост пред тобом, јер дођосмо у добар дан. Дај слугама својим и Давиду, сину својему, што ти дође до руке.

9. И дођоше момци Давидови, и казаше Навалу у име Давидово све ове ријечи, и умучаше.

10. А Навал одговори слугама Давидовијем и рече: Ко је Давид? И ко је син Јесејев? Данас има много слуга које бјеже од својих господара.

11. Еда ли ћу узети хљеб свој и воду своју и месо што сам поклао за људе који ми стригу овце, па дати људима којих не знам одакле су?

12. Тада се вратише момци Давидови својим путем, вратише се и дошавши казаше му све ове ријечи.

13. А Давид рече својим људима: Припашите сваки свој мач. И припасаше сваки свој мач, и Давид припаса свој мач; и пође за Давидом до четири стотине људи, а двјеста осташе код пртљага.

14. Али Авигеја, жени Наваловој, каза један између слуга његовијех говорећи: Ево, Давид посла из пустиње посланике да поздрави господара нашега, а он их отјера.

15. А ти су нам људи били врло добри, нити нам учинише криво, нити нам чега нестало докле год бијасмо код њих у пољу.

16. Него нам бијаху зидови и ноћу и дању, докле год бијасмо код њих пасући овце.

17. Зато сада гледај и промисли шта ћеш чинити, јер је готово зло господару нашему и свему дому његову; а он је зао човјек да му се не може говорити.

18. Тада Авигеја брже узе двјеста хљебова и двије мјешине вина и пет оваца зготовљенијех и пет мјерица пржена жита, и сто гроздова сухога грожђа и двјеста грудa сухих смокава, и метну на магарце.

19. И рече момцима својим: Хајдете напријед, а ја ћу ићи за вама. А мужу својему Навалу ништа не рече.

20. И сједавши на магарца, иђаше испод горе, а гле, Давид и људи његови слажаху пред њу, и сукоби се с њима.

21. А Давид говораше: Еле сам залуду чувао све што је тај имао у пустињи да му ништа не бјеше нестало од свега што има; јер ми врати зло за добро.
22. То нека учини Бог непријатељима Давидовијем и то нека дода, ако му до зоре од свега што има оставим и оно што *мокри уза зид. [*1 цар 14, 10; 21, 21.]
23. А кад Авигеја угледа Давида, брже сиђе с магарца, и паде пред Давидом на лице своје и поклони се до земље;
24. И паднувши му к ногама, рече: На мени, господару, нека буде та кривица; али да проговори слушкиња твоја теби, и чуј ријечи слушкиње своје.
25. Нека господар мој не гледа на тога неваљалога човјека, Навала, јер је као име што му је; Навал му је име, и безумље је код њега. А ја, слушкиња твоја, нијесам видјела момака господара својега које си слао.
26. Зато сада, господару, тако жив био Господ и тако жива била душа твоја, Господ ти не да да идеш на крв и да се осветиш својом руком. Зато сада нека буде непријатељима твојим као Навалу и свјема који траже зла господару мојему.
27. Ево дар што је донијела слушкиња твоја господару својему, да се да момцима који иду за господаром мојим.
28. Опрости слушкињи својој кривицу; јер ће Господ зацијело начинити тврду кућу господару мојему; јер ратове Господње води господар мој и није се нашло зло на теби никад твога вијека.
29. И да устане човјек да те гони и тражи душу твоју, душа ће господара мојега бити везана у свежњу живијех код Господа Бога твојега, а душе ће непријатеља твојих бацити као из праће.
30. И кад Господ учини господару мојему свако добро које ти је обрекао, и постави те вођем Израиљу,
31. Неће ти бити спотицања ни саблазни срцу господара мојега да је пролио крв ни за што и да се сам осветио господар мој. И кад учини Господ добро господару мојему, опоменућеш се слушкиње своје.
32. Тада рече Давид Авигеји: Да је благословен Господ Бог Израиљев који те данас посла мени на сусрет!
33. И да су благословене ријечи твоје, и ти да си благословена која ме одврати данас да не идем на крв и осветим се својом руком.
34. Доиста, тако жив био Господ Бог Израиљев који ми не даде да ти учиним зло, да ми нијеси брже изашла на сусрет, не би остало Навалу до зоре ни оно што уза зид мокри.
35. И прими Давид из руке њезине што му бјеше донијела, и рече јој: Иди с миром кући својој; ето, послушах те и погледах на те.
36. Потом се Авигеја врати к Навалу; а гле, код њега гозба у кући, као царска гозба, и срце Навалу бјеше весело и бијаше пијан врло. Зато му она не рече ништа до јутра.
37. А ујутру, кад се Навал отријезни, каза му жена све ово; а у њему обамрије срце његово и он поста као камен.
38. А кад прође до десет дана, удари Господ Навала, те умрије.
39. А кад Давид чу да је умро Навал, рече: Да је благословен Господ који освети срамоту моју од Навала и задржа слугу својега ода зла, а обрати Господ Навалу на главу злоћу његову. Потом посла Давид и поручи Авигеји да ће је узети за жену.
40. И слуге Давидове дођоше к Авигеји на Кармил и рекоше јој говорећи: Давид нас посла к теби да те узме за жену.
41. А она уста и поклони се лицем до земље и рече: Ево слушкиње твоје да служи и да пере ноге слугама господара својега.
42. Потом брже уста Авигеја и сједе на магарца, и пет дјевојака њезинијех пође за њом, и отиде за посланицима Давидовијем и поста му жена.
43. А Давид узе и Ахиноаму из Језраела: и *обје му бјеху жене. [*1 Сам 27, 3; 30, 5.]
44. Јер Саул даде *Михалу, кћер своју, жену Давидову, Фалтију, сину Лаисову из Галима. [*2 Сам 3, 14.]

26. Давид узима Саулово копље и чашу за воду и посрамљује га поштедом живота његова по други пут.

1. Опет дођоше Зифеји к Саулу у Гавају говорећи: *Не крије ли се Давид на брду Ехели према Гесимону? [*1 Сам 23, 19; Пс 54 натпис.]
2. А Саул се подиже и сиђе у пустињу Зифску, и с њим три тисуће људи изабранијех из Израиља, да тражи Давида у пустињи Зифској.
3. И стаде Саул у око на брду Ехели према Гесимону крај пута: А Давид оста у пустињи и опази да

Саул иде за њим у пустињу.

4. И посла Давид уходе и од њих дозна зацијело да је дошао Саул.

5. Тада се подиже Давид и дође на мјесто гдје Саул бијаше с војском. И Давид видје мјесто гдје спаваше Саул и *Авенир, син Ниров, војвода његов; а спаваше Саул међу колима, а народ лежаше око њега. [*1 Сам 14, 50; 17, 55.]

6. И Давид проговори и рече Ахимелеху Хетејину и Ависају, сину Серујину, брату Јоавову: Ко ће сићи са мношк к Саулу у око? А Ависај одговори: Ја ћу сићи с тобом.

7. И тако Давид и Ависај дођоше ноћу к народу; а гле, Саул лежаше и спаваше између кола, и копље му бјеше чело главе пободено у земљу; Авенир пак и народ лежаху око њега.

8. Тада рече Ависај Давиду: Данас ти даде Бог непријатеља твојега у руке; зато сада да га прободем копљем за земљу једанпут, нећу више.

9. А Давид рече Ависају: Немој га убити, јер ко ће подигнути руку своју на помазаника Господњег и бити прав?

10. Још рече Давид: Тако жив био Господ, Господ ће га убити, или ће доћи дан његов да умре, или ће изаћи у бој и погинути.

11. Не дао ми Бог да дигнем руку своју на помазаника Господњег! Него узми сада копље што му је чело главе и чашу за воду, па да идемо.

12. И Давид узе копље и чашу за воду што бјеше чело главе Саулу, и отидоше; и нико их не видје ни осјети, нити се који пробуди, него сви спаваху; јер *бјеше напао на њих тврд сан од Господа. [*1 Мој 2, 21; 15, 12.]

13. И Давид прешав на другу страну, стаде наврх брда издалека; и бјеше између њих много мјеста.

14. И стаде Давид викати народ и Авенира, сина Нирова, говорећи: Што се не одзиваш, Авенире? А Авенир се одазва и рече: Који си ти што вичеш цара?

15. А Давид рече Авениру: Нијеси ли ти јунак? И ко је као ти у Израиљу? Зашто нијеси чувао цара, господара својега? Јер је ишао један из народа да убије господара твојега.

16. Нијеси добро радио. Тако да је жив Господ, заслужили сте смрт што нијесте чували господара својега, помазаника Господњег. Ето, гледај, гдје је копље царско и чаша за воду што му бјеше чело главе?

17. Тада Саул позна глас Давидов и рече: Је ли то твој глас, сине Давиде? А Давид рече: Мој је глас, царе господару!

18. Још рече: Зашто господар мој гони слугу својега? Јер шта сам учинио? И како је зло у руци мојој?

19. Зато сада, царе господару мој, послушај ријечи слуге својега. Ако те Господ дражи на мене, нека му је угодан принос твој; ако ли синови човјечији, проклетни су пред Господом, јер ме изагнаше данас да се не држим нашљедства Господњег и рекоше: Иди, служи туђим боговима.

20. Али сада да не падне крв моја на земљу далеко од очију Господњих; јер цар Израиљев изиде да тражи буху једну, као кад ко гони јаребицу по планини.

21. Тада рече Саул: Згријешо сам; врати се, сине Давиде, нећу ти отсаде чинити зла кад ти данас драга би душа моја; ево, лудо сам радио и погријешо сам веома.

22. А Давид одговори и рече: Ево копља царева; нека дође који од момака и нека га узме.

23. А Господ ће платити свакоме по правди његовој и по вјери његовој, јер те бјеше предао Господ данас у руке моје, али не хтјех дигнути руке своје на помазаника Господњег.

24. И зато, ево, како је данас мени драга била душа твоја, тако нека буде драга моја душа пред Господом и нека ме избави из сваке невоље.

25. А Саул рече Давиду: Да си благословен, сине мој Давиде! Извршићеш и надвладаћеш. Тада Давид отиде својим путем, а Саул се врати у своје мјесто.

27. Давид у Сиклагу у Филистејској земљи.

1. Али Давид рече у срцу својем: Погинућу кадгод од руке Саулове; нема боље за ме него да побјегнем у земљу Филистејску, те ће ме се Саул оканити и неће ме више тражити по крајевима Израиљевијем; тако ћу се избавити из руку његовијех.

2. Тада се подиже Давид и отиде са шест стотина људи који бијаху с њим к *Ахису, сину Маохову, цару Гатском. [*1 Сам 21, 10.]

3. И оста Давид код Ахиса у Гату и људи његови, сваки са својом породицом, Давид *са двије жене своје, Ахиноамом из Језраела и Авигејом из Кармила, женом Наваловом. [*1 Сам 25, 43.]

4. И кад јавише Саулу да је Давид утекао у Гат, преста га тражити.

5. А Давид рече Ахису: Ако сам нашао милост пред тобом, нека ми даду мјесто у ком граду ове

земље да сједим ондје, јер зашто да сједи слуга твој с тобом у царском граду?

6. И даде му Ахис онога дана Сиклаг. Зато *Сиклаг припада царевима Јудинијем до данашњега дана. [*ИНав 15, 31.]

7. И оста Давид у земљи Филистејској годину и четири мјесеца.

8. И излажаше Давид са својим људима, и удараше на Гесуреје и Герзеје и на Амалике; јер ти народи живљаху од старине у оној земљи од Сура па до земље Мисирске.

9. И пустошаше Давид ону земљу не остављајући у животу ни човјека ни жене, и отимаше овце и волове и магарце и камиле и рухо, и враћајући се долажаше к Ахису.

10. И Ахис питаше: Гдје сте данас ударали? А Давид говораше: На јужну страну Јудину, и на јужну страну Јерамеилску, и на јужну страну Кенејску.

11. Али не остављаше Давид у животу ни човјека ни жене да доведе у Гат говорећи: Да нас не туже говорећи: Тако је урадио Давид. И такав му бијаше обичај за све вријеме докле бијаше у земљи Филистејској.

12. И Ахис вјероваше Давиду и говораше: Баш се омразио с народом својим Израиљем; зато ће ми бити слуга довијека.

28. Саул код врачаре у Ендору.

1. И у оно вријеме скупише Филистеји војску своју да завојште на Израиља; и рече Ахис Давиду: Знај да ћеш ићи са мношћом на војску, ти и твоји људи.

2. А Давид рече Ахису: Сад ћеш видјети шта ће учинити твој слуга. А Ахис рече Давиду: Зато ћу те поставити да си чувар главе моје свагда.

3. А *Самуило бијаше умро, и плака за њим сав Израиљ, и погребеше га у Рами, у његову граду. И Саул бијаше † истријебио из земље гатаре и врачаре. [*1 Сам 25, 1; † 2 Мој 22, 18.]

4. И Филистеји скупивши се дођоше и стадоше у око код Сунима; скупи и Саул све Израиљце, и стадоше у око код Гелвује.

5. Саул, пак, видећи војску Филистејску, уплаши се и срце му уздрхта веома.

6. И упита Саул Господа, али му Господ *не одговори ни у сну ни преко † Урима, ни преко пророка. [*1 Сам 14, 37; † 2 Мој 28, 30.]

7. И Саул рече слугама својим: Тражите ми жену с духом врачарским да отидем к њој и упитам је. А слуге му рекоше: Ево у Ендору има жена у којој је дух врачарски.

8. Тада се Саул преруши обукав друге хаљине, и отиде са два човјека, и дође к оној жени ноћу; и он јој рече: Хајде, врачај ми духом врачарским и дозови ми онога кога ти кажем.

9. Али му жена рече: Та ти знаш шта је учинио Саул и како је истријебио из земље гатаре и врачаре; зашто, дакле, мећеш замку души мојој да ме убијеш?

10. А Саул јој се закле Господом говорећи: Тако жив био Господ! Неће ти бити ништа за то.

11. Тада рече жена: Кога да ти дозовем? А он рече: Самуила ми дозови.

12. А кад жена видје Самуила, повика иза гласа, и рече жена Саулу говорећи: Зашто си ме преварио? Та ти си Саул.

13. А цар јој рече: Не бој се; него шта си видјела? А жена рече Саулу: Божје сам видјела гдје излазе из земље.

14. Он јој опет рече: Какав је? Она му рече: Стар човјек излази огрнут плаштем. Тада разумје Саул да је Самуило, и сави се лицем до земље и поклони се.

15. А Самуило рече Саулу: Зашто си ме узнемирио и изазвао? Одговори Саул: У невољи сам великој, јер Филистеји завојштише на ме, а Бог је одступио од мене, и не одговори ми више ни преко пророка ни у сну, зато позвах тебе да ми кажеш шта ћу чинити.

16. А Самуило рече: па што мене питаш кад је Господ одступио од тебе и постао ти непријатељ?

17. Господ је учинио како је казао преко мене; јер је Господ истрагао царство из твоје руке и дао га ближњему твојему Давиду;

18. Јер нијеси послушао гласа Господњег, нити си извршио жестокога гњева његова на Амалику; зато ти је данас Господ то учинио.

19. И Господ ће предати и Израиља с тобом у руке Филистејима; те ћеш сјутра ти и синови твоји бити код мене; и око Израиљски предаће Господ у руке Филистејима.

20. А Саул уједанпут паде на земљу колико је дуг, јер се врло уплаши од ријечи Самуиловијех, и не бјеше снаге у њему, јер не бјеше ништа јео цео дан и сву ноћ.

21. Тада жена приступи к Саулу, и видећи га врло уплашена, рече му: Ево, слушкиња те је твоја послушала, и нијесам за живот свој марила да бих те послушала што си ми казао.

22. Него сада и ти послушај шта ће ти слушкиња твоја казати: Поставићу ти мало хљеба, те једи да

се окријепиш да се можеш вратити својим путем.

23. А он не хтје и рече: Нећу јести. Али навалише на њ слуге његове и жена, те их послуша, и оставши са земље, сједе на постељу.

24. А жена имаше код куће теле угојено и брже га закла, и узе брашна те умијеси и испече хљебове пријесне.

25. Потом постави Саулу и слугама његовијем, те једоше. А послјије усташе и отидоше исте ноћи.

29. *Филистејци враћају Давида.*

1. А Филистеји скупише сву војску своју код *Афека, а Израилъ стаде у око код извора у Језраелу. [*1 Сам 4, 1.]

2. И кнезови Филистејски иђаху са стотинама и тисућама; а Давид и његови људи иђаху најпослије с Ахисом.

3. И рекоше кнезови Филистејски: Што ће ти Јевреји? А Ахис рече кнезовима Филистејским: Није ли ово Давид, слуга цара Израилъскога Саула, који је код мене толико времена, толико година, и не нађох на њему ништа откако је добјегао до овога дана?

4. Али се расрдише на њ кнезови Филистејски, и рекоше му кнезови Филистејски: Пошљи натраг тога човјека, нека се врати у своје мјесто гдје си га поставио, и нека не иде с нама у бој да се не окрене на нас у боју; јер чим би се опет умилио господару својему ако не главама овијех људи?

5. Није ли то Давид о којем се пјевало играјући и говорило: *Згуби Саул своју тисућу, али Давид својих десет тисућа? [*1 Сам 18, 7.]

6. Тада Ахис дозва Давида и рече му: Тако био жив Господ, ти си поштен, и мило ми је да *ходиш са мном у бој, јер не нађох никаквога зла на теби откако си дошао к мени до овога дана; али нијеси по вољи кнезовима. [*2 Сам 3, 25.]

7. Него врати се и иди с миром да не учиниш нешто што не би било мило кнезовима Филистејским.

8. А Давид рече Ахису: Али шта сам учинио? Шта ли си нашао на слуги својем откако сам код тебе до овога дана, да не идем да се бијем с непријатељима господара својега цара?

9. А Ахис одговарајући рече Давиду: Знам; доиста си ми мио *као анђео Божји; али кнезови Филистејски рекоше: Нека не иде с нама у бој. [*2 Сам 19, 27.]

10. Него, устани сјутра рано са слугама господара својега које су дошле с тобом; устаните рано чим сване, па идите.

11. И урани Давид и људи његови, и отиде рано, и врати се у земљу Филистејску; а Филистеји отидоше у Језраел.

30. *Амаличани опљачкали Сиклаг, а Давид им одузима плијен.*

1. И трећи дан дође Давид са својим људима у Сиклаг, а Амалици бијаху ударили на јужну страну и на Сиклаг, и развалили Сиклаг и огњем га спалили.

2. И бјеху заробили женскиње које бјеше ондје, и мало и велико; али не бјеху убили никога, него их бјеху одвели и отишли својим путем.

3. И кад Давид дође са својим људима у град, а то град спаљен огњем, и жене њихове и синови и кћери њихове заробљене.

4. И подиже Давид и народ који бијаше с њим глас свој, и плакаше докле већ не могоше плакати.

5. И *обје жене Давидове заробише се, Ахиноама из Језраела и Авигеја из Кармила, жена Навалова. [*1 Сам 25, 42, 43.]

6. И Давид бјеше на муци великој, јер народ говораше да га заспу камењем; јер жалостан бјеше сав народ, сваки за синовима својим и за кћерима својим; али се Давид охрабри у Господу Богу својем.

7. И *рече Давид Авијатару свештенику, сину Ахимелехову: Узми оплећак за ме. И узе Авијатар оплећак за Давида. [*1 Сам 23, 9.]

8. И упита Давид Господа говорећи: Хоћу ли потјерати ту чету? Хоћу ли је стигнути? А Господ му рече: Потјерај, јер ћеш зацијело стигнути и избавићеш.

9. И пође Давид са шест стотина људи што бијаху с њим, и дођоше до потока Восора; и ондје осташе једни.

10. А Давид са четири стотине људи потјера даље, а двеста људи оста који сусташе, те не могоше пријећи преко потока Восора.

11. И нађоше једнога Мисирца у пољу и доведоше га к Давиду, и дадоше му хљеба да једе и воде да пије,

12. И дадоше му груду смокава и два грозда суха. И поједавши опорави се, јер три дана и три ноћи

не бјеше ништа јео нити воде пио.

13. Тада му рече Давид: Чији си ти? И одакле си? А он рече: Ја сам родом Мисирац, слуга једнога Амалика, а господар ме остави, јер се разбољех прије три дана.

14. Ударисмо на јужну страну *Херетејску и на Јудину и на јужну страну † Халевову, и Сиклаг спалисмо огњем. [*2 Сам 8, 18; † ИНав 14, 13.]

15. А Давид му рече: Би ли ме могао одвести к тој чети? А он рече: Закуни ми се Богом да ме нећеш погубити ни издати у руке мојему господару, па ћу те одвести к тој чети.

16. И одведе га; и где, они се бијаху раширили по свој земљи оној једући и пијући и веселећи се великим плијеном који заплијенише из земље Филистејске и из земље Јудине.

17. И Давид их би од вечера до вечера другога дана, те нико не утече, осим четири стотине младића, који сједавши на камиле побјегоше.

18. И тако избави Давид све што бијаху узели Амалици, и обје жене своје избави Давид.

19. И ништа не изгубише, ни мало ни велико, ни синове ни кћери, ни што од плијена и од свега што им бијаху узели; све поврати Давид.

20. Такођер узе Давид и остале све овце и волове, које гонећи пред својом стоком говораху: Ово је плијен Давидов.

21. И кад се врати Давид к онијем двјеста људи који бјеху сустали те не могоше ићи за Давидом, и које остави на потоку Восору, изидоше у сусрет Давиду и народу који бијаше с њим. И Давид приступивши к народу, поздрави их.

22. Тада проговорише сви зли и неваљали људи између онијех који су ишли с Давидом, и рекоше: Што нијесу ишли с нама зато да им не дамо од плијена који избависмо, него сваки жену своју и синове своје нека узму, па нек иду.

23. Али Давид рече: Немојте тако чинити, браћо моја, с онијем што нам је дао Господ који нас је сачувао и дао нам у руке чету која бјеше изашла на нас.

24. И ко ће вас послушати у томе? Јер *какав је дио ономе који иде у бој, такав је и ономе који остане код пртљага; једнако треба да подијеле. [*4 Мој 31, 27.]

25. Тако би од тога дана унапредак, и то поста уредба и закон у Израилу до данас.

26. И кад дође Давид у Сиклаг, посла он плијена старјешинама Јудинијем, пријатељима својим, говорећи: Ево вам дар од плијена непријатеља Господњих;

27. Онима у Ветиљу, и онима у Рамоту на југу, и онима у Јатиру,

28. И онима у Ароиру, и онима у Сифмоту, и онима у Естемоји,

29. И онима у Рахалу, и онима у градовима Јерамеилским, и онима у градовима Кенејским,

30. И онима у Орми, и онима у Хор-Асану, и онима у Атаху,

31. И онима у Хеврону и по свијем мјестима у која је долазио Давид с људима својим.

31. *Погубљење Саула и његових синова.*

1. А Филистеји се побише с Израилцима, и побјегоше Израилци испред Филистеја, и падаху мртви на гори Гелвуји.

2. И стигоше Филистеји Саула и синове његове; и погубише Филистеји Јонатана и Авинадава и Мелхи-Сува, синове Саулове.

3. И бој поста жешћи око Саула, и нађоше га стријелци, и он се врло уплаши од стријелаца.

4. И *рече Саул момку који му ношаше оружје: Извади мач свој и прободи ме да не дођу ти необрезани и прободу ме и наругају ми се. Али не хтје момак што му ношаше оружје, јер га бјеше врло страх. Тада Саул узе мач и баци се на њ. [*Суд 9, 54.]

5. А кад момак који ношаше оружје видје Саула мртва, баци се и он на свој мач и умрије с њим.

6. Тако погибе Саул и три сина његова и момак који му ношаше оружје и сви људи његови заједно онога дана.

7. А Израилци који бијаху с ову страну потока и с ову страну Јордана, кад видјеше гдје Израилци побјегоше и гдје погибе Саул и његови синови, оставише градове и побјегоше, те дођоше Филистеји и осташе у њима.

8. А сјутрадан дођоше Филистеји да свлаче мртве; и нађоше Саула и три сина његова гдје леже на гори Гелвуји.

9. И одсјекоше му главу, и скидоше оружје с њега, и послаше у земљу Филистејску на све стране да се објави у кући њиховијех лажнијех богова и по народу.

10. И оставише оружје његово у кући Астаротиној, а тијело његово објесише на зид Ветсански.

11. А *чуше становници у Јавису Галадову шта учинише Филистеји од Саула. [*1 Сам 11, 1-11.]

12. И подигоше се сви људи храбри, и ишавши сву ноћ, скидоше тијело Саулово и тјелеса синова

његовијех са зида Ветсанскога, па се вратише у Јавис, и ондје их спалише.

13. И узеше кости њихове и погребоше их под дрветом у Јавису и *постише седам дана. [*2 Сам 1, 12.]

Share

Tweet

Like 0

« ПРЕТХОДНА СТРАНА 1 2 3 ... 10 СЛЕДЕЋА СТРАНА »

Коментарисање није више омогућено.

РУБРИКЕ

СВЕШТЕНЕ КЊИГЕ

Свето Писмо
Апостол
Паримејник
Псалтир

ЦРКВЕНЕ КЊИГЕ

За заједничко богослужење

Службеник и чиновник
Часослов
Химне
Минеји
Србљак
Триоди
Типик
Литургикон
Тропари и кондаци
Остало
Месеослов

За посебно богослужење

Требник

НОТНЕ КЊИГЕ

Приручник
Нотни зборник
Осмогласник

ДОМАЋЕ КЊИГЕ

Каноник и молитвеник
Акатистник
Припрема за Свето Причешће

ЈАВИТЕ НАМ СЕ

Ваше име (обавезно)

Ваша имејл адреса (обавезно)

Наслов поруке

Ваша порука

Пошаљите

ВАЖНА НАПОМЕНА

Текстови могу да се користе сам богослужење. Свака употреба (и злоупотреба) материјала у циљу прештампавања, објављивања и стицања материјалне користи је забрањена. Молимо вас да издајте објављених дела материјално по куповином (и коришћењем) богослужбених књига.

НАЈНОВИЈЕ

Царски Часови на Свети и Вели априла 2020.

Правило за читање Акатиста и I јануара 2019.

Типик 10. јануара 2019.

Триоди 10. јануара 2019.

Србљак 10. јануара 2019.

Минеји 9. јануара 2019.

Химне 9. јануара 2019.

Псалтир 9. јануара 2019.